

Adventes Vēstis

2008. gada janvāris, #01 (143)

Vienoti Kristus
cerībā

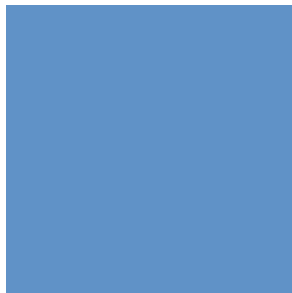
TĒMA:
KUR PALIEK
MANA NAUDA?
DOT DIEVAM,
VAI PATURĒT
SEV?

PATEICĪBA –
CILVĒKA
ATSAUKŠANĀS
DIEVAM

SLUDINĀTĀJA
PIEZĪMES:
ATGRIEŠANĀS
STĀSTS

INTERVIJA:
LĪGA UN JĀNIS
RUTTUĻI –
DZĪVE IR
GLEZNA

Vēstules	3
Latvijas ziņas	4
Ārzemju ziņas	9
Numura tēma	10
Intervija	14
Bībele saka	16
Jauniešiem	18
Bērniem	20
Liecība	22
Citu konfesiju ziņas	23

Būt Dieva namturim

Cienījamie lasītāji! Atkal esam piedzīvojuši jaunu gadu. Kalendārā mainījies gada skaitlis. Vai kaut kas reāli mainījies mūsu dzīvē? Dienas nāk un aiziet. Tajās ir milzum daudz izaicinājumu, iespēju un vajadzības pieņemt lēmumus. Tāpat kā aizvadītajā gadā, arī šajā neviens cits nepieņems lēmumus mūsu vietā. Un mums pašiem būs jādzīvo ar pieņemto lēmumu sekām.

Mēs esam aicināti būt Dieva namturi. Katrs viens, kurš atsaucies dievišķajam aicinājumam. Dievs ir nodevis mūsu rīcībā neiedomājami lielus resursus – laiku, finanses, iespējas, garīgas dāvanas. Kā šos resursus izlietojam? Arī te katrs pieņemam lēmumu. Kā nu kurš – kāds regulāri, kāds šad tad, kāds varbūt izlieto tikai desmito daļu no piedāvātā. Bet ir vēl iespēja – nodot sevi pašu Dieva vadībai. Katrā ziņā lēmumu pieņemam attiecībā no tā, ko mūsu dzīvē nozīmē Jēzus. Apustulis Pāvils rakstīja: „Es jums lieku pie sirds, brāļi, Dieva žēlsirdības vārdā nodot sevi pašus par dzīvu, svētu, Dievam patīkamu upuri, tā lai ir jūsu garīgā dievkalpošana.” (Romiešiem 12:1)

Šajā gadā mēs vēlamies domāt par reālo namturību. Tādēļ, sveicot jūs ar jauno, 2008. gadu, vēlu nopietni pārbaudīt savas attiecības ar Kungu Jēzu Kristu un kalpot Viņam garā un patiesībā.

No namtura tiek sagaidīts, lai godīgi izpildītu savu pienākumu. Rezultāts ir Dieva kompetencē.

Lai Dievs jūs bagātīgi svētī jūsu kalpošanā!

Patiesā cieņā,
Viesturs Reķis
Septītās dienas adventistu
Latvijas draudžu savienības
bīskaps.

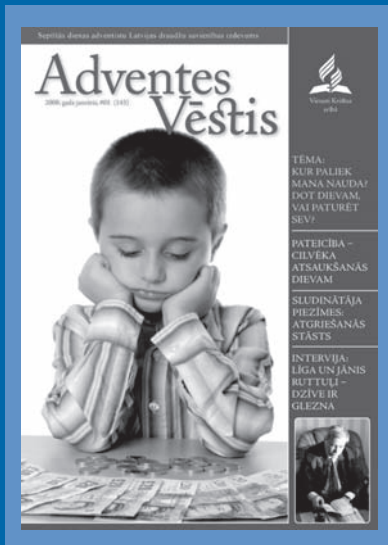
AdventesVēstis

ir Septītās dienas adventistu Latvijas draudžu Savienības biļetens.

Reģistrācijas apliecības Nr. 1918.

Iznāk reizi mēnesī.

Tirāža: 900 eks.

Galvenā redaktore:

Tatjana TOMSONE

Atbildīgie redaktori:

Aidis TOMSONS

Ģirts ROZNERIS

Ivo RODERTS

Liene LIEPIŅA

Māris DEBNERS

Valda REĶE

Zīmējumu autors:

Imants Liepiņš

Izdevējs:

Izdevniecība PATMOS.

Adrese:

Baznīcas ielā 12a,
Rīgā, LV-1010,
Latvija.

E-pasts:

adventesvestis@inbox.lv

Tālrunis:

67240121

Iesūtītos materiālus redakcijai ir tiesības rediģēt. Par reklāmas izvietošanu uz 4. vāka zvanīt pa tālruni 67240130.

Mūsu attieksmei jābūt pozitīvai

Klāt 2008. gads, un tas mums izraisa dažādas sajūtas. Jaunajā gadā noteikti nāks visādi jauki piedzīvojumi, bet sola arī nepatīkamākas lietas – celšoties cenas, inflācija utt. Kam mēs vairāk pievērsīsim uzmanību? Varbūt teiksim, ka ir taču smagi, kā tad par to lai nerunā un nedusmo? Nevieni jau nesaka, ka ir viegli, bet vai mūsu stresošana kaut ko atisina? Neko. Pajautāsim kā kristieši, ko Bībele mums sola īsi pirms Jēzus atnākšanas? Vai mierīgu un jauku pasauli? Palasiet Bībelē Mt. 24 un Lk. 21. nod. Nekā jau patīkama un jauka, taču Dievs mums māca pareizo attieksmi arī pret negatīvām lietām.

“Kad tas sāk piepildīties, tad stiprinieties un celiet uz augšu savas galvas, jo jūsu pestīšana tuvojas.” (Lk. 21:28)

Mūsu attieksmei jābūt pozitīvai arī šajā laikā, jo tuvojas brīnišķīgais brīdis, kad Jēzus nāks godībā, taču pirms tam ir jābūt tādām laikiem, kādu Jēzus pravietoja. Tātad ir iespēja un nepieciešamība būt optimistiem un priecīgiem arī šajā laikā. Vēl viena lieta, kas bojā noskaņojumu, ir negatīvisms un kritika par visu sliktu visapkārt gan savās ģimenēs, gan uz ielas, gan skolā, gan darbā, gan sabiedrībā, gan draudzē.

Anglijā 18. gs. bija ļoti populārs mācītājs Džons Veslijs. Viņš nebija materiāli bagāts cilvēks, taču aktīvs ceļotājs un izmantoja katru iespēju sludināt Evaņģēliju. Kādā vietā viņš sludināja diezgan lielam pūlim. Tur starp tiem bija arī kāda dāma, kas klausījās viņa sludināšanu. Šī dāma pamanīja, ka, viņas skatījumā, Veslijam bija par garu kaklasaiti. Pēc svētrunas viņa piegāja pie mācītāja un jautāja: „Vai Jūs nebaidāties no kritikas?” Tad mācītājs teica, ka cenšas pacietīgi to ņemt vērā un uzklaustīt. Tad viņa teica: „Vai es varu palūgt Jūsu kaklasaiti?” Viņa paņēma šķēres un nogrieza Veslija kaklasaiti īsāku. Tad mācītājs mierīgā balsī palūdza šķēres no šīs kundzes un teica: „Vai es varētu palūgt Jums, cienītā kundze, Jūsu mēli...”

Kad nākošajā gadā pārlietu aizrausimies ar kritiku un negatīvismu, tad atcerēsimies šīs šķēres... Esmu priecīgs, ka varējām šo gadu kopā noiet pa ticības ceļu. Vēlos novēlēt Jums visiem garīgus Ziemassvētkus un laimīgu Jauno Gadu!

Tālvāldis Vilnis

Prieks par jaunumiem

Patiesi liels prieks par jaunajām „Adventes Vēstīm”. Šķiet, ka tas ir loģisks turpinājums jau iesāktajam. Priecē īpaši vizuālais noformējums.

No saturiskās daļas patika raksts par labdarību. Tieši realisma moments. Tas, ko reāli dažādi cilvēki ir piedzīvojuši savā dzīvē, strādājot šajā jomā.

Draudžu ziņas, tā ir paliekoša vērtība, jo interesanti uzzināt, kā citiem iet, kādi projekti utt.

Interesanta bija intervija arī ar Danielu Dudu. Šķiet, ka vienmēr mums vajag atgādināt, ka ir jāmainās, jāpieaug Kristū. Tas vienmēr atsvaidzina. Interesanti, ka Jauniešu lappusītē bija jautājums, un atbild jaunieši un arī eksperti. Un reklāma par grāmatu “Desmit baušļi” ir tieši vietā, jo tiešām ir laba. Nesen izlasīju. To var dāvināt cilvēkiem, kas tik ļoti nepazīst Dievu, lai tie spētu saprast, ko no mums gaida Dievs un kādas svētības piedāvā caur baušļu ievērošanu. Iedomājos, ka uz priekšdienām varētu veidot sadaļu, kas būtu kā mācību materiāls anketas veidā. Tur apskatītu kādu konkrētu jautājumu.

Vienīgais - bija pazuduši kontaktiņi no izdevuma, kas bija vecajās „Adventes Vēstīs” pašā aizmugurē.

Lai Dievs Jūs bagātīgi svētī, jo tas ir pareizais ceļš. Priecē, ka Dievs katra talantu var izmantot tik jēgpilnā veidā.

Elīna Ģipsle

Sakurinātā krāsnī

Ērgļu draudze kopā ar draugiem Jauno gadu svinēja Kalnos. Gavilējām dziesmās. Starp citu, 1. decembrī mums bija Bībeles studiju tēma „Dzīvot Dieva slavēšanā”. Katrs uz lapiņas uzrakstīja, par ko viņš šodien slavē Dievu, un radās „Ērgļu draudzes slavas dziesma Nr. 1” Ar 17 pantiem. Turpināsim. Bībeles studijās noskaidrojām, kādas „kausētājas ugunis” katram bijušas pagājušajā gadā, tās uzrakstījām uz pagālēm, salikām krāsnī, lai deg. Tīgelis gatavs.

Savācām visādas greizas, salauzītas, netīras, pusdegušas sveces – tādi, lūk, esam. Visu pannā un krāsnī iekšā. Tur Meistars veica brīnumu. Pēc laika aplūkojām tās pašas sveces jaunā kvalitātē. Viena balta, balta, kā sniegpārsla, cita kā lācēns, bet ar mīlošu sirdi rokās, citas kā eņģeļi utt. Viss pārkausēts. Gavilējam Meistaram, kas mūs pārveido.

Mācītājs J. Bite mūs stiprināja ar Vārdu būt uzticīgiem jaunajā gadā. Judīte bija sagatavojusi prezentāciju par draudzes darbu un ceļojumu pa Turciju, kur bija 3 mūsu māsas.

Maija Žube

Kopā

Slokā 29. decembrī dievnamā varēja redzēt ciemiņus, arī tādus, kas draudzi parasti neapmeklē. Kāda sieviete teica, ka atnākt uz draudzi viņu pamudinājis Svētais Gars.

Svētrunas laikā ar dziesmām un spēlēm uzstājās bērni un jaunieši. Pēc svētrunas notika kopā pasēdēšana. Visi tika uzciēti ar ēdienu, un bērniem pasniedza dāvanas.

73 gadus draudzē

27. decembrī Bauskā atvadījāties no ilggadīgas adventistu draudzes locekles Annas Lefleres. Anna ar savu dzīvesdraugu Frīdrihu, kurš jau desmit gadus atdusas, bija jauki kristieši, kuri patiesības lāpu iznesa cauri ateisma un neticības laikam.

Anna ar Frīdrihu salaulājās 1932. gadā. 1934. gadā pēc Arvīda Čoldera vadītām evaņģelizācijas sanāksmēm Anna un Frīdrihs pievienojās adventistu draudzei. Anna aktīvi darbojās draudzē gan ar žurnālu izplatīšanu, gan dziedot draudzes korī un spēlējot orķestrī mandolīnu, gan darbojoties kā bērnu skolotāja.

1936. gadā jaunajā ģimenē piedzima dēls Eduards. Anna ar savu dzīvesdraugu piedzīvoja, kā izaug dēls, kā izveido savu ģimeni, kā sevi piesaka mazbērni un mazmazbērni.

1997. gada 14. decembrī Anna atvadījās no mīlotā dzīvesdrauga, ar kuru kopā nodzīvoti 65 laimīgi gadi.

Dzīves novakari Anna dzīvoja pie dēla. Savu mīlo aprūpēta viņa nodzīvoja vēl 10 gadus.

Atskatoties uz noieto dzīves ceļu, Anna varēja sacīt līdz ar apustuli Jāni: „Man nav lielāka prieka kā dzirdēt, ka mani bērni dzīvo patiesībā.”

73 gadus Anna Leflers bija Adventistu draudzes locekle. Viņas dzīves laiks bija 95 gadi, 5 mēneši un 7 dienas.

Armands Bērziņš

Mācītājs un deputāts

Talsu draudzes mācītājs Tālivaldis Vilnis jau trešo gadu kopš ievēlēšanas darbojas kā Valkas rajona Vijciema pagasta padomes deputāts. Pieņem lēmumus, apmeklē iedzīvotājus, pilda dažādus lielus un mazus darbus.

Bet jau trešo gadu pēc kārtas pirms gada noslēguma viņš ar saviem 6 kolēģiem – deputātiem dara kaut ko īpašu, svētkiem atbilstošu: viņi apmeklē visus pagasta pensionārus, invalīdus, kā arī ģimenes, kur aug pirmsskolas bērni, lai nestu prieku un arī ko taustāmu. Protams, tās ir dāvanas, nelielas paciņas, bet pasniegtas no sirds un personīgi.

Šādu saņēmēju pagastā ir 200 – 300 cilvēki. Ja pirmajā gadā dāvanas tika saņemtas ar izbrīnu, tad tagad deputāti – „salatēti” jau tiek sirsnīgi gaidīti. Bet šie apmeklējumi ir arī iespēja tuvāk iepazīties ar iedzīvotāju dzīves apstākļiem un ikdienu.

Tālivaldis atzīst, ka pagastā nav izteikti nelabvēlīgu ģimeņu, nav vardarbības tās smagākajā izpausmē, bet tāpat cilvēki dzīvo dažādi, dažreiz ir „uz tu” ar alkoholu, kas arī apgrūtina normālu dzīvi.

Šādas apsveikšanas reizes ir abpusēji vajadzīgas un dod iespēju ne tikai nest ko garšīgu, bet varbūt iepazīt arī to Gaismu, kas spēj sasildīt katru sirdi.

Tatjana Tomsone

Sadraudzība Adamovā

2007. gada 15. decembrī Rēzeknes adventistu draudze, sadarbībā ar Cēsu adventistu draudzes „Sadraudzība” pārstāvjiem Kristīni Gredzenu (balss, sintezators) un Normundu Ģipsli (balss, ģitāra), rīkoja Ziemassvētku labdarības koncertu Adamovas sanatorijas internātskolas bērniem (Rēzeknes rajons).

Bērni ar interesi klausījās mācītāja Mikus Kaimiņa stāstījumā par adventes, Ziemassvētku būtību un dziesmās par Dieva mīlestību. Bērni aktīvi piedalījās līdz dziedāšanā, kur tiem palīdzēja uz ekrāna projicētie dziesmu teksti.

Starplaikos starp dziesmām dziedātāji no „Sadraudzības” aicināja bērnus uzticēt savu dzīvi Dievam, stāstot Viņam par saviem priekiem, bēdām un rūpēm, jo draugi un skolotāji ne vienmēr var būt blakus un palīdzēt.

Rēzeknes adventistu draudze dāvināja Adamovas bērniem grāmatas, kas palīdzēs atklāt zīmēšanas talantus.

Koncerta organizatori bērnus aicināja, atcerēties, ka blakus visām pasaules dāvanām vislielākā ir tā, ko devis Dievs sava Vienpiedzimušā Dēla Jēzus personā.

Sirdi priecēja sirsnīgā uzņemšana un siltās vakariņas, kuras bija organizējuši Adamovas internātskolas vadības pārstāvji.

Elīna Ģipsle Rēzeknē

Parasti un neparastāk

Adventistu Liepājas draudzes dievnām šajos Ziemsvētkos bija gan parasti, gan neparasti notikumi. Šoreiz neparastais bija tas, ka Ziemsvētku vakara dievkalpojums bija veltīts galvenokārt bērniem. Un vēl neparastāk bija redzēt pie mums ciemiņus no kāda Liepājas bērnudārza. Mazie dziedāja dziesmas un skaitīja jaukus dzejas pantus. Pēc ne ļoti garas, bet visai nopietnas mācītāja uzrunas pie mums ieradās eņģelis, kurš aicināja bērnus dziedāt kopā ar viņu. Jau diezgan parasti ir novērot, ka šādos dievkalpojumos vairāk piedalās cilvēki, kuri nemaz nav draudzes locekļi.

Savukārt jau pavisam parasts pasākums (jau vairākus gadus pēc kārtas) norisinājās pirmajos Ziemsvētkos. Tā tradicionāli ir diena, kad uz Ziemsvētku pusdienām pie mums tiek aicināti gan veci un vientuļi cilvēki, gan arī maznodrošinātas daudz bērnu ģimenes. Arī šajos svētkos, pirms pašām pusdienām, pie mums viesojās un sanākušos viesus iepriecināja komponists A. Eniņš ar savas studijas bērniem. Par garšīgajām pusdienām PALDIES saimniecēm, savukārt īpašu apkalpošanu pie galdiem nodrošināja Liepājas draudzes 'Ceļa meklētāju' kluba dalībnieki.

Cerams, ka priecīgais noskaņojums mūs iedvesmos uz vēl citiem parastiem un arī neparastiem darbiem un idejām.

Ivo Roderts

Piemiņai

Attēlā redzams Annas Ļebeģ kristīgās dzīves sākuma brīdis 1994. gadā.

Oktobra mēnesī 87 gadu vecumā Debesu Tēvs aizsauc mūžībā Svetlanas māmuļu Annu. Vienmēr smaidīga Anna vairs neienāks pa durvīm draudzes namā. Anna savējiem bija mīla un gādīga māte, vecmāmiņa un arī vecvecmāmiņa. Mazais bērniņš to vēl nesapratīs, kāpēc vairs blakus nav mīļās Annas. Vakar vēl bija. Arī draudzē jutīsim, ka atkal kāds no mums devies mūžībā. Paliks mūsu atmiņā smaida siltums, sirds dāsnums un dzīves gudrība.

Anna savos cienījamajos gados arvien vairāk tuvojās Dievam. Meitai viņa bija teikusi, ka visvairāk vēlētos, lai mīļajiem bērniem un mazbērniem par viņu paliktu labas atmiņas. Varu piebilst, arī draudzē tā tas ir. Mums atmiņā paliks viņas pamācība, ka, sabatskolas materiālus gatavojot, jāizraksta visas Rakstu vietas, kas tajā reizē minētas. Pierakstītais labāk ieguļas atmiņā un ietaupās laiks pārrunām.

Svetlana pastāstīja, ka kādu rītu ap pieciem viņa ieraudzījusi, ka māmuļa gatavojas sabatskolai. Zinot, ka Anna to dara ik dienas, pajautājusi - kāpēc tik agri. Izrādījās, ka Anna gatavo šos materiālus jau 3 nedēļas uz priekšu. „Kāpēc gan?” jautājusi Svetlana. Māte atbildējusi: „Nevār jau neko zināt. Gan noderēs.” Noderēja arī. Ne tikai šajā reizē, bet arī mums kā mantojums.

Viņas ceļš mūža garumā bija ceļš pie Dieva un ar Dievu. Paldies Dievam par viņu, visiem viņas mīļajiem, lieliem un maziem.

Astrīda Elstiņa Ogrē

Dzirdēt un redzēt

19. decembrī notika svinības par godu Latvijas Kristīgā radio 14. dzimšanas dienai. Ielūgumu uz tām saņēma arī raidījuma „Gaisma nakts tumsā” Bauskas grupa (Harijs, Nalda un Jānis).

Īsās ziemas dienas pelēkumu un darbadienas nogurumu ātri nomainīja siltā un sirsnīgā gaisotne Latviešu biedrības nama krāšņajā Zelta zālē, kur pāri visam valdīja atziņa, ka radio darbinieku kuplā saime, Dieva svētību vadīta, dara ļoti vērtīgu darbu. Pārsteidza rosīgie jaunieši – darbīgi, atjautīgi, savu darbu patiesi mīloši.

Bija interesanti iepazīt klātienē radio balsis, uzzināt par žurnāla „Tikšanās” veidotājiem, veldzēties brīnišķīgi dzidrajās dziedātāju, divu jaunu sieviešu, (žēl, ka neiegaumējām viņu vārdus) balsīs. Tagad, klausoties Kristīgā radio raidījumus, domājam par cilvēkiem, kas tos veido. Jauki bija satikt arī citu „Gaismas nakts tumsā” grupu darbinieces, piemēram, Liānu un Ausmu. (Jaungada sveiciens arī citām grupām!)

Ināra Dimante Bauskā

Veselības izstāde

16. decembrī Valmierā notika Veselības izstāde, kur pilsētas iedzīvotāji pie sešpadsmit skaistiem stendiem varēja iepazīties ar astoņiem veselības principiem, izmērīt asinsspiedienu, plaušu tilpumu, pārbaudīt cukura un holesterīna līmeni asinīs, uzzināt savu svaru, garumu, tauku procentu, noteikt bioloģisko vecumu, saņemt profesionālu masieru pakalpojumus, kā arī uzklaut ārsta padomus.

Šim pasākumam Valmieras un Strenču draudze, 20 cilvēku entuziastu grupa, gatavojās jau vairākus mēnešus. Cerējām, ka atnāks kādi 50 cilvēki. Bet atnāca vairāk nekā 150. Kad dzirdējām šo cilvēku pateicību un atzinību, tad sapratām, ka nekad agrāk izglītošana veselības principos nav bijusi vajadzīgāka kā tagad. Šai dienā mēs īpaši izjutām, ko spēj lūgšanas un Dieva mīlestības spēks. Mēs redzējām, ka cilvēki šai vēstij ir atvērti.

Vēsma Geide

Atnāca arī mērs

Adventistu Aizputes draudze jau trešo gadu pēc kārtas trešajā adventā uzņem viesus. Šī jaukā tradīcija ļauj visiem Aizputes kristiešiem viesoties citam pie cita. Šajā tikšanās reizē mūs iepriecināja arī viesi no Adventistu Liepājas draudzes, kuru dziesmas, uzrunas un pat organizētās rotaļas mums mācīja, kas tad ir gaidāmo svētku īstais saturs un prieka iemesls. Noslēgumā pateikt paldies draudzei par ieguldījumu Aizputes pilsētas dzīvē pagājušajā gadā bija ieradies Aizputes pilsētas domes priekšsēdētājs Juris Grasmanis.

Ivo Roderts

Pateicības diena

Rīgas 4. draudzē, kas ir krievu draudze, 29. decembra vakarā tika organizēta „Pateicības diena”, uz kuru bija uzaicināti visu krievu draudžu locekļi. Pirmais un galvenais šajā vakarā bija pateicība Dievam. Tika runāts, kādos veidos un virzienos pateicība izpaužas, un uz Debesīm pacēlās pateicības lūgšanas. Bet pēc tam brālīgas sarunas pie tējas galda.

Vakara sākumā, pašiem to nezinot, visi atnācēji tika sadalīti komandās, taču tikai tāpēc, lai diskusijas būtu interesantākas. Komandas apsprieda, kāda ir pateicība, kam un par ko ir grūtāk pateikties. Visi dalījās ar piedzīvojumiem un meklēja kopīgas atbildes uz vadītāja uzdotajiem jautājumiem. Pateicoties mājīgumam, kāds valdīja zālē, izdevās vienoties pat dažādām komandām. Bija arī spēle, kura balstījās uz vienas filmas sižetu. Filmu sauc „Poliāna”, un komandām vajadzēja atrast, par ko pateikties pat situācijās, kas šķiet bezizejas. Un tomēr atradās, par ko pateikties.

Vēl viena svarīga vakara sastāvdaļa bija „Pateicības mikrofons”, kad katrs, kas vēlas, varēja pateikties Dievam, saviem tuviniekiem, draugiem, vārdu sakot – visiem, kam vien gribēja pateikt paldies. Šie vārdi tiešām nāca no sirds un aizkustināja visus, kas vien piedalījās... Tie bija visemocionālākie brīži programmā, un tas varētu ievilkties līdz dziļai naktij, jo visiem, domājams, ir kam pateikties.

Daudz varētu vēl stāstīt par šo pasākumu, bet gribas cerēt, ka visi, kas piedalījās „Pateicības dienā”, Jauno gadu sagaidīja ar pateicību Radītājam par vēl vienu nodzīvotu gadu. Pasākuma organizatori cer, ka viss, ko varēja piedzīvot tajā vakarā, radīs pielietojumu dzīvē, jo pateicība ir katra cilvēka neatņemama sastāvdaļa, īpaši kristieša. Ir taču tik patīkami dzirdēt paldies pat par to, kas tev ir ikdiena.

Oļegs Mihailovs

Izvēlies labo!

Debesu Tēva neizmērojamās mīlestības piemērs pamudināja arī cēsiniekus 24. decembra labdarības dievkalpojumā padomāt par to līdzcilvēku neapmierinātajām vajadzībām, kuru sirdīs rūpes neļauj piedzīvot patiesu prieku. Katrs draudzes loceklis jau decembra sākumā tika aicināts padomāt par kādu sev tuvu, pazīstamu cilvēku, kuram draudzes sniegtais atbalsts materiālā, praktiskā un morālā veidā būtu kā iepriecinājums.

Savukārt pulcēšanās gada pēdējā sabata pēcpusdienā plašā dievkalpojumā adventistu Cēsu draudzei ir kļuvusi ne tikai par tradīciju, bet gan par nepieciešamību. Šoreiz tas notika 29. decembrī, pirmoreiz jaunajā dievnamā. Ielūgumi vēstīja – būs mūzika, pārdomas... Vienmēr šādam pasākumam ir kāds moto. Šogad tas bija – **IZVĒLIES LABO!** Ideju mūzikā un dzejā pauda draudzes dažādie kolektīvi: jauktais koris, jauniešu ansamblis, vīru grupa un solisti. Programmai līdzī dzīvoja vairāk nekā divi simti klausītāju – draudzes locekļi, viņu darba biedri, draugi, kaimiņi.

Katru gadu šādā pasākumā par mazu dāvanību rūpējas Ceļa Meklētāju klubs Spožā bulta. Šoreiz visi klātesošie saņēma grāmatzīmi.

Šim pasākumam pēc neliela pārtraukuma bija turpinājums – saviesīgi brīži, kuros piedalījās lielākā tā vakara apmeklētāju daļa.

Cēsu draudze

Viesu dāvanas

Daži notikumi Bauskas draudzē nu jau aizgājušā gada rudenī:

3. novembra sabatā mūs ar jaukām, skanīgām dziesmām iepriecināja Dobeles draudzes locekļi – Ruta, Valda un Jānis. Jāteic, ka arī sadraudzības brīžos augšistabīnā turpinājās šis jaukais „koncerts”, jo atcerējāmies arī vecuvecās adventistu dziesmas. Jauks bija arī Auces draudzes brāļa stāstījums par Dieva brīnišķīgo vadību kara un pēckara laikā.

1. decembra sabatā pie mums bija ciemiņi gan no Jelgavas draudzes, gan Rīgas V draudzes. Liāna no Rīgas mūs uzrunā aizveda uz tālo laiku, kad jaunais ķēniņš Salamans visas tautas priekšā slavēja Dievu; mēs pārrunājām, kā savās dzīvēs ikdienā slavēt Dievu. Gribu sacīt, ka ikviens ciemiņš mūsu draudzītē ienes kaut ko jaunu, vēl varbūt neatrastu, neizlasītu vārdu, domu, varbūt dzeju vai jauku dziesmu – tā bagātinot mūs katru atsevišķi un visus kopā.

Gaida Bērziņa

Atgūst īpašumus

Adventistu Latvijas draudžu savienība ir uzsākusi tiesvedību, lai panāktu īpašuma atsavināšanu Rīgā, Jaunciema gatvē. Prasība tiesā iesniegta pret kompāniju *North Investments Funds Corporation, Inc.*, kā arī tagadējiem zemes īpašniekiem Valteru Jāni Ezeriņu, Andi Lauciņu, Intu Veiguli un SIA "Peltes īpašumi".

Draudze prasībā norādījusi, ka saskaņā ar 1997. gada 20. februāra Rīgas pilsētas Zemes komisijas lēmumu tai nostiprinātas īpašuma tiesības uz nekustamo īpašumu – 454 420 m² zemes Jaunciema gatvē, Rīgā.

1998. gada 11. februārī starp draudžu savienību un *North Investment Funds Corporation, Inc.* tika noslēgts priekšlīgums, ar kuru kompānija apņēmas iegādāties šo zemesgabalu.

1998. gada 23. februārī divus zemesgabalus Jaunciema gatvē *North Investment Corporation, Inc.* apņēmas iegādāties uz nomaksu, noformējot darījumus uz Ezeriņa vārda. Savukārt darījumi ar diviem citiem zemesgabaliem tika noformēti uz Ināras Kapitanovas vārda.

1998. gada martā starp draudžu savienību un Ezeriņu tika noslēgts pirkuma līgums, ar kuru draudze par maksu nodeva nekustamo īpašumu Jaunciema ielā, 454 420 m² un 284 862 m² platībā.

1998. gada rudenī Ezeriņš daļu īpašuma pārdeva Lauciņam, bet divus īpašumus Veigulei.

Prasībā norādīts, ka ASV kompānija *North Investment Funds Corporation, Inc.*, nebūdamā Latvijā reģistrēta uzņēmēj sabiedrība, nevarēja iegūt īpašuma tiesības uz nekustamo īpašumu Jaunciema gatvē. Ar atsevišķu līgumu noslēgšanu ar Ezeriņu un Kapitonovu pierādīts, ka tie veikti *North Investment Funds Corporation, Inc.* interesēs.

Adventistu draudžu savienība norāda, ka nav saņēmusi naudas līdzekļus ne no Ezeriņa, ne no *North Investment Funds Corporation, Inc.*, un līgumu slēgšana notikusi ar viltus palīdzību.

Tiesai bija jānotiek jau decembrī, taču lietas izskatīšana atlikta līdz 2008. gada 25. augustam, jo uz tiesas sēdi nebija ieradusies Veigule, Ezeriņš un *North Investment Funds Corporation, Inc.* pārstāvji. Adventistu Baznīca lūdz atzīt par spēkā neesošiem noslēgtos līgumus un atzīt tās īpašuma tiesības uz nekustamo īpašumu.

LETA

Bērnu svētki

17. novembrī Valmierā notika bērnu dievkalpojums, kuru vadīja paši bērni. Arī svētrunas bija uzticētas divām meitenēm, kuras lieliski tika galā ar savu uzdevumu. Bija dziesmas, mūzika, uzvedums. Ievadā noskatījāmies video – Valmieras dievnams bērnu acīm. Tas ne vienam vien lika padomāt, cik uzmanības pievēršam saviem bērniem, arī vismazākajiem, vai esam kopā viena liela ģimene? Šajā dievkalpojumā tiem bija īpašs pienākums – kopā ar māmiņām savākt ziedojumus un kopā pateikties Dievam. Ar ļoti lielu atbildības sajūtu, pienākuma apziņu un mīlestību šo darbu ar bērniem veic mūsu mīļā bērnu skolotāja un vadītāja Zane Daukste. Mīļš paldies viņai un visiem viņas palīgiem!

24. novembrī Valmieras dievkalpojumu vadīja Ceļa Meklētāji. Tas bija īpašs dievkalpojums, kurā piedalījās arī Latvijas draudžu savienības CM kustības vadītāja Guna Rīmane, kā arī Valmieras, Rūjienas un Mazsalacas jaunie Ceļa Meklētāji. Pat viņiem dažreiz nemaz nav tik viegli atrast īsto ceļu un virzienu, nevajag daudz, nevajag lielu mežu, lai apmaldītos, un ja nebūs īstā Ceļveža – Bībeles, tad varam neredzēt pareizo ceļu, kaut arī tas ir tepat blakus. To visu mums šajā dienā pastāstīja drosmīgie Ceļa Meklētāji. Dievkalpojuma telpu rotāja īpaša atribūtika – viņu karogs, emblēma, klubu nosaukumi, likumi, solījumi, arī Latvijas Valsts karogs. Visi klātesošie ar interesi vēroja jauno Ceļa Meklētāju uzņemšanas ceremoniju, viņu ziņojumus, svinīgo solījumu, kā arī CM vecākā instruktora pakāpes Masterguide piešķiršanas ceremoniju mūsu kluba vadītājai Līvai Priedīnai. Par viņu mēs esam īpaši priecīgi, jo, pateicoties Līvai, Valmierā tagad atkal ir Ceļa Meklētāju klubs. Viņa visu savu sirdi ieliek šajā darbā, neskatoties, ka daudz laiku paņem studijas augstskolā. Gandrīz katru sestdienas pēcpusdienu notiek CM kluba sanāksmes, uz kurām brauc pat CM no Zilākalna ciemata. Līvas patiesā mīlestība un palāvība uz Dievu palīdz iesaistīt bērnus dažādās interesantās aktivitātēs – nometnēs, pārgājienos, ekskursijās.

12. decembris. Zilākalna ciemata Kultūras nama zāli piepildīja mūsu Bērnu centra bērni ar saviem vecākiem, bērnu skolotājiem un audzinātājiem. Bija atbraukuši Bērnu centra palīgi un atbalstītāji no Anglijas, bija viesi no Čehijas un Rīgas. Gan Valmieras, gan Česu, arī Anglijas viesi sniedza koncertu. Bet galvenais, paši Zilākalna bērni parādīja saviem vecākiem un visiem viesiem, ko ir iemācījušies savu pašizlīdzīgo skolotāju vadībā.

24. decembris. Valmieras dievnamā skanēja labdarības koncerts, veltīts Zilākalna ciemata bērnu centram. Valmieras un Zilākalna bērni skaistā uzvedumā lika visiem brīdi apstāties un ieklausīties Betlēmes stāstā. Spēlēja un dziedāja gan mūsu draudzes mūziķi, gan viesi no Norvēģijas. Piedalījās arī pilsētas senioru koris „Sudrablāse”, kā arī mūzikas skolas akordeonistu ansamblis. Kristus nāca pie cilvēkiem, lai parādītu viņiem ceļu uz Mājām – tā bija šī vakara galvenā vēsts.

Vēsma Geide

Pagremdētie

21. decembrī Madonas adventistu draudzei pievienojās divu jauni locekļi. Kristību pagremdējot pieņēma Valda Rasiņa un Jānis Elmeris.

Valdas stāsts līdz šim notikumam ir interesants ar to, ka tās viņai bija otrās kristības. Pirmo reizi viņu kristīja 1994. gada 26. novembrī mācītājs evaņģēlists Taijs Gibsons, kas Madonā kopā ar 18 amerikāņu komandu vadīja evaņģelizācijas semināru. Tomēr pēc kāda laika Valda atsvešinājās no draudzes. Bet Dievam bija cits plāns, un pirms diviem gadiem pēc traģiskiem notikumiem, meklējot sirds mieru, Dievs viņu pamudināja atnākt uz draudzi. Dievs deva apsolīto mieru un tālāk vadīja viņas ceļu. Viņa pieņēma lēmumu atkārtoti studēt Bībeles mācības, kas semināra laikā likās kā pasaka. Mācību noslēgumā viņa vēlējās atjaunot attiecības ar Dievu un draudzi caur kristībām. Pēc kristībām viņa jūt prieku, sajūsmu un mieru.

Jānim kristību dienā bija jau 83 gadi. Par kristībām viņš sāka domāt pirms 17 gadiem, bet Dievs uz viņu runāja jau daudz agrāk. Ilgus gadus viņam kaimiņos dzīvoja adventistu draudzes loceklis Pauls Niedra, pie kura mājās notika draudzes jauniešu viesības un pasākumi, ciemojās mācītājs. Jānis tika uzaicināts piedalīties. Jānim šķita interesanti, ka padomju laikā, kad reliģija bija noliegta, viesības apmeklēja ap 20 jauniešiem, kas jauki pavadīja laiku kopā bez alkohola. Liecību atstāja arī Paula dzīves piemērs. Pirms 17 gadiem Jānis dzirdēja, ka Paula draudzē kristības notiek ar pagremdēšanu. Jānim radās interese pētīt Bībeli un pierādīt, ka tas nav pareizais kristību veids. Tomēr viņš atklāja, ka pagremdēšana ir pareizais kristību veids. Viņš sāka lūgt Dievu un meklēt iespēju tikt šādi kristītam. Beidzot 2007. gada maijā ar veselības grupas „Amway” starpniecību Ļaudonā viņš satikās ar Annu un Juri Bitēm. Sekoja pārrunas par Bībeles mācībām, līdz 2007. gada 21. decembrī Jāņa sapnis piepildījās – viņš tika kristīts pagremdējot!

Egita Kubliņa

Vairāk nekā nozagts

Bauskā gada nogale bija pasākumiem pilna. 22. decembra vakarā grupa draudzes pārstāvju viesojās Īslīces veco ļaužu pansionātā. Dziesmas, dzejas lasījumi, sarunas par mūžīgām vērtībām jauki sapostājā un labi uzturētajā namiņā, – tas darīja bagātākas abas puses. Nelielā koncertiņā dziesmu izrādījās par maz,

klausītāju prieks bija neviltots. Dziedājām vēl un kopā.

24. decembrī visi dievnami aicināja slavēt Kristus bērniņa piedzimšanu. Arī Bauskas adventistu baznīcīņa pulcēja kuplas apmeklētāju rindas. Ramutes meistarīgi veidotais pasākuma scenārijs katrā priekšnesumā, katrā dziesmā akcentēja lielo notikumu – Kristus ir dzimis! Par koncerta „naglu” kļuva draudzes jauniešu veidotais muzikāli dramatisks uzvedums.

Bet pašā gada nogalē pulcējāties draudzes jumtistabiņā uz sadraudzības brīžiem arī pēc dievkalpojuma. Mīlu roku gādāti cienasti, mājīgās telpas rosināja atskatam aizvadītajā gadā. Pateicībā Dievam katrs pieminēja spilgtāko. Šajā vasarā kristību svētkos ir saņēmušas divas jaunietes – Līvija un Dita. Jau ilgāku laiku abas ir aktīvas draudzes darbā: Dita dzied duetā un ansamblī, bet Līvija ir mīla un arī prasīga skolotāja mazajiem.

Nalda vēlreiz pateicās par laimīgām autoavārijas beigām, kad abas mašīnas sadursmē cieta tā, ka nebija remontējamas, bet braucēji – neskarti; arī pārgalvīgais jauneklis, kurš bija izlēmis tonakt pārbaudīt savas mašīnas maksimālo ātrumu.

Vizma tikai tagad atzinās, ka jau rudenī viņas kurināmās briketes aizstiepis garnadzis, bet īsi pirms Ziemassvētkiem kāds uzņēmējs viņai atvedis par 3 maisiem vairāk nekā zaglis aiznesa no uzlauztā šķūniša. Vai nav brīnums?

Bērni un pusaudži, norunājuši savus pantus Rūķim Guntaram un saņēmuši dāvanas, arī slavēja aizvadītā gada svētīgos ieguvumus. Pirmie saldas paciņas gan saņēma viscienītjamākā vecuma draudzes locekļi. Kāda līdzatnākusi viešņa saviļņota izsaucās: „Kā jūs gan draudzē viens par otru rūpējaties!”

Ināra Dimante Bauskā

Labā ideja

Vairākām Jelgavas draudzes māsām jau vismaz gadu iepriekš dzima doma, ka jāsapulcē kopā visi jaunieši, kas reiz nākuši uz draudzi. Izrādās, to bijis ne mazums – ap 30. (Par piemiņu mēģinājām viņus uzkombinēt uz vienas fotokartiņas, sk. attēlu.) Dažām no šīm māsām ir arī bērni, kas reti apmeklē draudzi, līdz ar to

tā bija personīga sāpe un ilgas vēl mazliet tuvināt viņus Dievam.

Pasākums tika plānots īpaši rūpīgi – vairākus mēnešus gandrīz katru sestdienu notika sapulces, kurās sprieda par iespējamo tā norises gaitu un saturu, kurš, jāpiezīmē, nebija ar reliģisku, bet gan ar sadraudzības ievirzi. Iepriekš tika nolemts, ka neorganizēsim šādu pasākumu ar mērķi lasīt morāli, bet vienkārši pavadīt kopā laiku. Katram personīgi tika izdalīti ielūgumi, un atsaucība bija negaidīti liela.

21. oktobrī – svētdienas pēcpusdienā – jaunieši sapulcējās kādā pirtiņā. Pašā sākumā katrs mazliet pastāstīja par sevi, kā kuram gājis. Kopā gatavojām pēc no Amerikas atvestas receptes, ar projektora palīdzību izsmējamies par bērnu dienu bildēm un vēlāk gājām ārā spēlēs. Protams, bija ielānāts vēl šis tas, piemēram, kopīga padziedāšana, taču līdz tam pat netika, jo vakars pienāca ātri, un tālākajiem draugiem bija jāpošas mājup.

Prieks bija dzirdēt pozitīvas atsauksmes, un tas tikai stiprināja apņēmību pēc nedaudziem mēnešiem ko līdzīgu atkārtot, jo tas darīja tuvākas savstarpējās attiecības ar aizgājušajiem un arī savā starpā. Skatoties uz šiem mūsdienīgajiem, humora pilnajiem jauniešiem, raistījās mazliet skumjas pārdomas, kādai gan vajadzētu būt draudzei, lai viņi to iemīlētu kā savu otro ģimeni. Tas ir mūsu izaicinājums.

Ernests Jelgavā

Nebijis notikums

Brazīlijā, kurā miljoniem ģimeņu dzīvo nabadzībā, notikusi akcija ir ļoti būtiska. Ziemassvētku laikā tika savākta un izdalīta pārtika, kopumā 3200 tonnas. Tas ir nebijis rekords, lai gan jau iepriekšējā gadā tika savāktas 2500 tonnas.

Lielo pasākumu, kas noslēdzās ar svinību kulmināciju 15. decembrī, organizēja vietējā Adventistu Baznīca.

Iepriekšējo mēnešu laikā visā valstī tika organizētas komandas no draudžu brīvprātīgajiem, kuriem bija jāveic trīs uzdevumi: jāuzraksta un jāuzved īsa Ziemassvētku ludziņa, jāizvēlas kāds kalpošanas veids, kā palīdzēt apkārtnējiem līdzilvēkiem, un jāsavāc pārtikas produkti, ko ziedot ar Adventistu palīdzības organizācijas ADRA starpniecību. Galvaspilsētā Rio-dežanero izveidoja žūriju, kurā bija pašvaldību vadītāji, pārstāvji no valdības, biznesa sabiedrības, reklāmas sfēras un Baznīcas. Viņu vidū Adventistu Vispasaules Baznīcas prezidents Jans Polsens.

„Kādus brīnišķīgus sasniegumus mēs šodien svinam!” Polsens priecīgs sacīja kulminācijas pasākumā, kuru translēja Adventistu TV. „Kāda liecība spēkam, kāds rodas no darbošanās kopā, lai sabiedrība, kurā mēs dzīvojam, kļūtu labāka!”

Žūrija par labāko atzina sabiedrības veselības projektu vienā no Riodežanero graustu rajoniem, palīdzot vietējiem nabadzībā esošajiem cilvēkiem uzlabot savas dzīves apstākļus.

Kulminācijas pasākumu pavadīja daudzi solījumi atbalstīt, ziedot un palīdzēt arī turpmāk.

Bijušais Sanpaulo gubernators, kandidāts iepriekšējās prezidenta vēlēšanās, Džeraldo Alkmīns, kurš piedalījās kopā ar savu sievu, sacīja, ka šī Adventistu Baznīcas iniciatīva ir piemērs, kā atbildēt uz nabadzību Brazīlijā.

Piedalījās arī uzņēmējs un filantrops

Miltons Afonso. Tāpat silti tika sveiktas filmu un teātru zvaigznes.

Draud apcietināt

Pieci adventisti un trīs apmeklētāji nopratināti, sodīti ar naudas sodu un brīdināti turpmāk vairs nesapulcēties. Tas noticis Azerbaidžānas galvaspilsētā Baku mazā draudzītē pēc tam, kad tajā notika tā saucamais „reids”.

Kā ziņo draudzes locekļi, septiņi cilvēki policijas formās un seši civildrēbēs pārtrauca sabata dievkalpojumu un pieprasīja uzrādīt pases. Tad jautāja pēc pulcēšanās atļaujas.

Mazā draudze pulcējās vienā no privātām mājām Baku. Visi draudzes locekļi oficiāli ir reģistrēti pilsētas centrālajā Adventistu draudzē. Iemesls, kādēļ cilvēki pulcējās atsevišķi, ir grūtības mazām draudzēm saņemt oficiālo reģistrāciju. Valsts iestādes atrod dažādus iemeslus, lai procesu novilcinātu vai apturētu. Līdz ar to daudzas kopā sanākšanas notiek bez valsts uzraudzības, bet Azerbaidžānā tas ir aizliegts.

Astoņi aizturētie 5 stundas tika pratināti vietējā policijas iecirknī. Norvēģijā reģistrētā ziņu aģentūra *Forum 18 News Service* ziņo, ka policisti mēģinājuši draudzes locekļus piespiest parakstīt paziņojumu, ka viņi atsakās no savas ticības. Tikmēr privātmājā konfiscētas grāmatas un citi reliģiski materiāli. Draudzes mācītājs Rasīms Bakšijevs sodīts ar 16,50 manatām (apmēram Ls10), pārējie ar 11 manatām. Mācītāju draudēts apcietināt, ja cilvēki turpinās sapulcēties.

Adventistu Baznīcas pārstāvis ANO Džonatans Gallahers saka, ka ar līdzīgām problēmām saskaras arī citas protestantu baznīcas. „Mēs esam darījuši visu, lai veidotu labas attiecības ar Azerbaidžānas valdību, un esam ļoti vīlušies, ka viņi ir izlēmuši šādi draudēt mūsu draudzes locekļiem,” saka Gallahers.

Adventistu Baznīcas pārstāvji cer tikties ar valdības pārstāvjiem un pārrunāt radušos situāciju. Azerbaidžānā ir apmēram 700 adventistu.

Ordenis no karalienes

Septītās dienas adventistu sieviete saņēmusi atzinību no Anglijas karalienes par kalpošanu sabiedrībai. Karaliene Elizabete II pasniedza Britu Impērijas ordeni Džounai Sedlerei īpašā ceremonijā Bekingemas pils.

Sedlere tika apbalvota par savu ieguldījumu veselības aprūpē un brīvprātīgo darbā, un par savu darbu adventistu palīdzības organizācijā ADRA.

Sedlere vairākus gadus ir kalpojusi etniskajām minoritātēm, kā arī izplatījusi informāciju par to, kā rūpēties par savu veselību. Viņa ir piedalījusi daudz nevalstisko organizāciju darbībā, arī vadījusi daudzus projektus. Viņas darbu saraksts ir ļoti plašs.

„Kā adventistu kristiešiem mums savas vērtības ir jāizdzīvo un sava ticība jāīsteno, tad Dievs mūs svētīs,” pēc ordeņa saņemšanas Sedlere sacīja īpašās svinībās Londonas Adventes centrā.

Sedlere ir otra adventiste pēdējo divu gadu laikā, kas saņēmusi ordeni no karalienes. 2006. gadā apbalvojumu saņēma arī mācītājs Džons Artūrs par savu darbu ADRA.

Kautiņš adventistu skolā

Bēdīgs incidents noticis Adventistu Baznīcai piederošā koledžā ASV, kura no 1. janvāra ir kļuvusi par universitāti. 16 studenti ir atskaitīti no mācībām.

8. decembrī pēc basketbola spēles Okvudas koledžā viens no policistiem, kurš tobrīd atradās sporta zālē, nolēma aizturēt 18-gadīgu meiteni par nepieņemamu uzvedību. Viņu jau iesēdināja policijas patruļmašīnā, kad to apstāja citi skolas jaunieši. Policisti mēģināja pūli izklīdināt. Divi policisti tika viegli savainoti. 16 studenti tajā vakarā tika apcietināti, bet vēlāk atbrīvoti. Pēc notikušā skolas vadība puda dziļu nožēlu un solīja sadarboties ar policiju, lai noskaidrotu incidenta apstākļus, solot veikt arī iekšējo izmeklēšanu. Pēc 3 nedēļu iekšējās izmeklēšanas visi iepriekš aizturētie 16 studenti no mācībām atskaitīti.

Ziņas apkopojā Aidis Tomsons

Ģirts Rozners,
izdevniecības nodaļas
vadītājs.

Kur paliek mana nauda?

*Nauda. Tā aizņem tik lielu daļu no mūsu
Nikdienas, tā ir tik svarīga, tik personiska
un tik ietekmīga, ka bieži rodas kārdinājums
domāt – tā ir mana un tikai mana darīšana.
Taču Bībelē ir atklāts kristieša dzīvē universāls
princips: „Visu, ko darāt, to dariet kā savam
Kungam.” Tas ir attiecināms uz ikvienu mūsu
dzīves mirkli. Arī to, kad rīkojamies ar naudu.*

Sākoties jaunajam gadam, pirmie jaunumi jau atkal ir saistīti ar naudu. Transportlīdzekļu bīlešu cenas Rīgā paaugstinātas līdz 40 santīmiem, par pusotru santīmu palielināts degvielas akcīzes nodoklis, minimālā alga palielināta līdz 160 latiem, gaidāms ievērojams cenu kāpums elektroenerģijai un gāzei. Arī pārtikas produktu cenas pastāvīgi pieaug. Inflācija vismaz līdz pavasarim turpināšot pieaugt. Pat “Adventes Vēstis” ir palikušas divreiz dārgākas! Tā vien šķiet, ka kāds mērķtiecīgi cenšas pārbaudīt cilvēku pacietības mēru. Tie ir jautājumi, kas mūs uztrauc. „Ko ēdīsim, ko dzersim un kā gērsimies?” Cenas aug, algas tām līdzī, bet naudas, šķiet, kā nepietiek, tā nepietiek.

Taču tā ir tika viena puse. Otra puse ir pavisam citādāka. Statistika liecina, ka Latvijā aptuveni 40% iedzīvotāju ir apmierināti ar dzīvi un jūtas labi. Protams, līdz Beļģijas 80% mums vēl ir tālu, un tomēr. Aizvadītais Ziemassvētku laiks, pēc ekspertu domām, ar jaunu sparū apliecināja, ka „iedzīvotāji ir gatavi nopirkt pilnīgi visu, kas nav piesiets”. Svētku iepirkšanās drudzis

nav mazinājies, neskatoties uz inflācijas un dzīves dārdzības pieaugumu, drīzāk otrādi. Taču, ko mēs pērkam un kam atdodam savu naudu? Vai tā nav tikai kalpošana sev? Kā būtu pareizāk izlietot savus līdzekļus? Ko kristietis var darīt, lai uzlabotu savu finansiālo stāvokli?

Nosakām prioritātes

Bībelē lūgšana ir pieminēta aptuveni 350 reīžu, mīlestība vairāk nekā 700 reīžu, bet nauda vairāk nekā 2000 reīžu! Kāpēc tā? Tāpēc, ka mūsu attieksme pret naudu zināmā mērā atspoguļo arī mūsu attiecības ar Dievu. Bībele to saka tā: „Kur ir tava manta, tur būs tava sirds.” Tā ir jutīga tēma, kuru var mēģināt iztaustīt ar tādām jautājumiem: Vai nauda tev ir svarīgāka par Dievu? Vai tu vairāk paļauies uz naudu, vai uz Dievu? Vai domājot par naudu, tu neaizmirsti par Dievu? Tas, kā atbildam uz šiem jautājumiem, parāda ne tikai mūsu attieksmi pret naudu, bet arī pret Dievu.

Reiz kādam zēnam tēvs iedeva divas monētas. Vienu ziedojumam baznīcā, otru saldējumam. Kad zēns skrēja nopirkt saldējumu, viena no monētām

nejauši izkrita un pazuda. Pēc ilgākas neveiksmīgas meklēšanas zēns bija dilemmas priekšā – nopirkt saldējumu vai ziedot atlikušo monētu baznīcā. Citiem vārdiem – kuru no monētām viņš bija pazaudējis? Beigās zēns teica: „Dievs, piedod, bet man ir citi plāni.”

Vai tā nav ļoti cilvēciska aina? Varbūt arī tev ir kādreiz iznācis mīkli minstināties un tad teikt: „Piedod, Dievs, bet šoreiz es rīkošos citādi. Es nevaru atļauties ziedot, es nevaru atļauties atdot Tev desmito tiesu. Man ir citi plāni.” Daudzu kristiešu pieredze tomēr rāda, ka tā nav pareizā izvēle. Arī mēs aptaujājām dažus draudzes locekļus, lai uzzinātu viņu viedokli šajā jautājumā, bet vispirms piedāvājam pavisam praktiskus ieteikumus gudrai naudas līdzekļu pārvaldīšanai, vienalga vai to ir daudz, vai maz.

Kā celt savu labklājību?

Plāno izdevumus. Šodien tik daudz ko var iegūt, aizņemoties naudu no bankas. Dzīvot uz lielāka vai mazāka parāda ir izvēlēties teju vai katrs valsts iedzīvotājs. Bībelē ir teikts, ka „kas aizņem, kļūst par aizdevēja kalpu” (S. pam. 22:7) Pazīstu kādu puisī, kurš strādā ļoti labi apmaksātā darbā, taču viņa hipotekārais kredīts ik mēnesi paņem četrus simt latu. Laiku pa laiku viņš saviem paziņām lūdz aizdot naudu, lai varētu nokārtot savas kredītsaistības. Tas līdzinās staigāšanai pa naža asmeni. Tāpēc aizņemties tā, lai ne tikai pietiek dzīvošanai, bet būtu iespējams veidot arī uzkrājumus. Tas ir mūsu nākošais ieteikums.

Veido uzkrājumus. Uzkrāšana un patērēšana ir jāsabalansē. Mazāki uzkrājumi un lielāks patēriņš šodien nozīmē, ka nākotnē lielāka daļa ienākumu būs jānovirza uzkrātā parāda dzēšanai. Veidojot uzkrājumus, tu ne tikai vari parūpēties par ienākumiem vecumdienās, bet arī pasargāt sevi no finansiāliem satricinājumiem, kas var gadīties jebkurā dzīves posmā. Uzkrāt var, ne jau atsakoties no pārtikas vai maksas par komunālajiem pakalpojumiem, bet gan samazinot dažādu ilgtermiņa lietošanas preču pirkumus. Mašīnām, sadzīves tehnikai, datoriem cenas tik strauji neaug un, tehnoloģijām attīstoties, pat krītas. Līdz ar to, nenopērkot šādas preces šodien, uz inflācijas rēķina neko daudz zaudēt

nevar. Toties var iegūt finansiālu spilvenu īslaicīgiem sāpīgākiem kritieniem.

Ieguldi naudu, kur tai ir nākotne.

Ja esi uzņēmējs, tad investē projektos, kas naudu pelna pasaules tirgū. Kā rēķina speciālisti, Latvijas preču un pakalpojumu eksports veido aptuveni 45% no iekšzemes kopprodukta, bet imports – 60%. Lai mazinātos cilvēku nepieciešamība pēc dzīvošanas uz parāda, jābūt otrādi. Tāpēc orientēšanās uz eksporta biznesu ir gudrs lēmums, kuram ir nākotne. Otrs gudrs lēmums ir naudas ieguldīšana izglītībā. Tieši zināšanas ir tās, kas paver iespējas labāk pelnīt.

Esi pieticīgs. Šodien daudzi dzīvo tā, it kā īstā dzīvē sāksies tikai rītdien, kad būs vairāk sasniegts, vairāk iegūts un vairāk nopelnīts. Ne velti mūsdienu sabiedrību sauc par patērētāju sabiedrību. Šodienas šķiet neapmierinoša, nepilnīga un neinteresanta.

Reiz pie kāda Austrumu gudrā atnāca divi mācekļi un jautāja viņam: “Kā tu vari būt tik laimīgs?” Uz to gudrais atbildēja: „Kad es guļu, tad guļu, kad es ceļos augšā, tad ceļos augšā. Kad es eju, tad es eju, un kad es ēdu, tad es ēdu. Protams, arī jūs guļat, ejat un ēdat. Bet, kamēr jūs guļat, jūs jau domājat par ceļšanos. Kamēr jūs ceļaties, jūs jau apsverat, kur iesit. Kamēr jūs ejat, jūs sev jautājat, ko ēdīsiet, un, kamēr jūs ēdat, jūs jau domājat par gulēšanu. Tā jūsu domas nemitīgi atrodas kaut kur citur un nevis tur, kur jūs patiešām esat.”

Dzīves kvalitāti nosaka nevis tas, cik daudz tev pieder un cik daudz tu dzīvē esi paspējis, bet tas, vai spēj būt priecīgs un pateicīgs par to, ko Dievs tev jau ir piešķīris šodien.

Esi uzticīgs Dievam. Neaizmirsti to, kad domā par visu iepriekš teikto. Ja esi patiess Kristus sekotājs, tavu uzticību novērtēs ne tikai darba devējs, pie kura tu strādā, vai biznesa partneris, bet pats Dievs. „Man pieder sudrabs, un Man pieder zelts, saka Tas Kungs Cebaots.” (Hag 2:8) Pateicies Dievam par to, kas tev ir, un dod Viņam no saviem ienākumiem desmito tiesu. „Bet atnesiet katrs savu desmito tiesu pilnā vērtībā Manā klētī tā, lai arī Manā mājā būtu barība, un pārbaudiet tad Mani šai ziņā, saka Tas Kungs Cebaots, vai Es arī neatvēršu debess logus un nelikšu svētībai pa tiem pārplīnībā nolīt pār jums!” (Mal 3:10)

Desmitā tiesa

• **Desmitās tiesas došana ir apliecinājums uzticības un mīlestības pilnām attiecībām ar mūsu Kungu un Glābēju.** Tas droši vien ir iemesls, kādēļ cilvēki Bībelē pārstāja dot desmito tiesu, kad viņu attiecības ar Kungu bija izjukušas atkrišanas dēļ.

• **Dodot mēs atdarinām Dievu.** Caur desmito tiesu Dievs ļauj saviem ļaudīm saskarties ar svētumu, darboties ar to, kas pieder Viņam. Kad mēs darbojamies ar ko svētu, mēs tiekam aicināti paši būt svēti. „Un esiet Man svēti, jo Es, tas Kungs, esmu svēts.” (3. Mozus 20:26) Desmitā tiesa ir kā ieguldījums ceļā uz šo brīnišķīgo mērķi, jo dodot mēs atdarinām Dievu. Šajā procesā tiek pakļauts „es”, un cilvēka sirdi piepilda Dieva mīlestība.

• **Dodot mēs parādām lojalitāti.** Tā kā desmitā tiesa ir svēta, tā katram kļūst par lojalitātes testu. Tas ir pārbaudījums, jo nosaka ierobežojumus mūsu brīvībai, pievēršot uzmanību mūsu atkarībai no Dieva. Desmitā tiesa ir pārbaudījums, jo ārēji izskatās, ka tā ir daļa no mūsu ienākumiem, un tādēļ var rasties kārdinājums to paturēt sev, tādējādi pārkāpjot tās svētumu. Savā ziņā desmitā tiesa ir analogiska laba un ļauna atzīšanas kokam Ēdenes dārzā, kas bija Ādama un Ievas lojalitātes pārbaude pret Dievu.

• **Dodot mēs atzīstam, ka viss, kas mums ir, pieder Dievam.** Desmitās tiesas došana mums atgādina par mūsu derību ar Kungu, par mūsu pilnīgo beznosacījumu nodošanos Viņa mīlošajai gribai. Mūsu attiecībās mēs

pazemīgi atzīstam, ka viss, kas mums ir, pieder Viņam un ka mūsu garīgās un ekonomiskās vajadzības apmierina tikai Viņš. Desmitā tiesa ir kā pilnīgās nodošanās Kungam simbols vai atgādinājums.

• **Desmitā tiesa nav samaksa par pakalpojumiem.** Ar desmito tiesu Dievs rūpējas par to cilvēku vajadzībām, kurus Viņš ir aicinājis kļūt par Viņa sludinātājiem. Mums nekad nevajadzētu domāt, ka desmitā tiesa ir samaksa par sludinātāju pakalpojumiem. Tas uzreiz atvērtu durvis desmitās tiesas komercializēšanai. Šādos apstākļos cilvēks varētu justies brīvs izmantot desmito tiesu, lai „maksātu” tikai tiem, kuru pakalpojumi atbilst viņa vēlmēm. Tas būtu klajā pretrunā ar desmitās tiesas būtību un mērķi. Desmitā tiesa vienmēr ir jāatdod tam Kungam, jo tā ir svēta, un Viņš ir Tas, kurš to investē vai nosaka, kā to lietot – nekad tie nevaram būt mēs.

• **Desmitā tiesa nav instruments, lai ietekmētu draudzi.** Būtu nepareizi pārstāt dot desmito tiesu, pamatojoties uz Dieva kalpu patiesām vai šķietamām nepilnībām. Kad Dieva ļaudis Bībelē pieņēma šādu nostāju, Viņš tos stingri norāja, apsūdzot tos Viņa aplaupīšanā. Pat tas, ja kāds nedod desmito tiesu, vēloties ar to motivēt draudzi īstenot reformu, nozīmē pārkāpt Dieva nolūku ar desmito tiesu. Dieva plāns ar Savu draudzi ir, lai gan draudzes locekļi, gan sludinātāji pienācīgi pildītu savus pienākumus.

Pēc E. M. Rodrigess „Namturība un desmitās tiesas teoloģija”

Nauda padara vēl vairāk tādu, kāds jau esi

Silga Mezīte

*Eurolife Latvia pārdošanas direktore.
Austrijas apdrošināšanas koncerna
Grazer Wechselseitige pārstāve.*

Mans darbs saistīts ar finansēm un finanšu plānošanu. Man ir prieks, ka ļoti daudziem esmu palīdzējusi izvairīties no finansiālām problēmām. Ja pajautātu jebkuram cilvēkam, vai viņš vēlas, lai viņam vienmēr būtu nauda – atbilde būtu „JĀ!” Bet tas ir iespējams tikai, plānojot savas finanses. Ja pratīsi pārvaldīt tās finanses, kas Tev jau ir, vari sagaidīt arvien lielākas. Bet Tev ir jābūt godīgam pārvaldniekam. Tev atļauts pārvaldīt devīto daļu no naudas, ko saņem. Desmitā daļa pieder Dievam!

Domāju, ka nevienam nenāk prātā doma, ka varētu notērēt to naudu, kas pienākas *Latvenergo*, *LMT* vai *Lattelecom*, jo citādi šo pakalpojumu mums vienkārši atslēgs.

Arī manā dzīvē ir bijusi finansiāla krīze, kad iztiku no gadījuma darbiņu santīmiem, bet desmitā jautājumā paliku uzticīga. Un Dievs bija uzticīgs apsolījumam Maleahijas grāmatā, svētīdams mani simtkārtīgi. Šodien mana attieksme pret naudu ir mainījusies. Es neuzlūkoju to kā kaut ko, kas nesaderas ar kristiešu vārdu. Dievs nav paredzējis, ka mums jābūt nabagiem. Nauda tevi tikai padarīs vēl vairāk tādu, kāds jau esi. Ja tu esi skops, liela nauda padarīs vēl skopāku. Ja esi devīgs, tev būs iespēja dot vēl vairāk, un tas tev sagādās patiesu prieku. Izņemot to gadījumu, kad saņēmējs nav gatavs ņemt. Tad ir skumji. Bet kā lai jūtas Dievs, kurš vēlas, lai svētības pārpārēm nolītu pār jums?

Atrast iemeslu, kāpēc kaut ko nedarīt, varēs vienmēr. Kāds teiks – es desmito tiesu atdošu bezpajumtniekam, trūkumcietējam, jo neviens cits par viņu neparūpēsies. No vienas puses domāju, ka Dievam patīk tāda rīcība, jo tas ir mīlestības darbs pret izsalkušo, tomēr, no otras puses, tam, ko es dodu citiem, vajadzētu būt no desmitās tiesas neatkarīgam ziedojumam. Manuprāt, desmitā tiesa ir jānodod draudzei. Kāds cits apšaubīs nodotās desmitās tiesas pareizu tālāku izmantošanu. Personīgi es nesu atbildību tikai par sevi un zinu, ko Dievs no manis sagaida finanšu jomā. Es varu tikai lūgt, lai Dievs dod gudrību un skaidru sirdsapziņu tiem, kam uzticēta desmitās tiesas un ziedojumu pārvaldīšana.

IR TEIKTS ...

- „Cilvēki, kas uzskata, ka nauda spēj visu, paši ir naudas dēļ spējīgi uz visu.” *Buasts*
- „Gudriem cilvēkiem nauda ir līdzeklis, nelgām – mērķis.” *Dekursels*
- „Galvenais cilvēka orgāns, pamats, uz kura balstās dvēsele, – ir maks.” *Kārlails*
- „Jo visa ļaunuma sakne ir mantas kārība.” *Ap. Pāvils, 1Tim 6:10*
- „Ja tev ir daudz naudas – nepriecājies, ja maz – nebēdājies.” *Ēzops*

Mans novēlējums Jaunajā gadā: lai jums būtu pārpilnība it visā – gan mīlestībā, gan garīgajā dzīvē un, protams, arī materiālajā dzīvē. Un pārbaudiet Dievu, kā Viņš jūs ir aicinājis Maleahijas 3:10!

Vēlos zināt, ko darīt, lai būtu vēl labāk

Jānis Stirna

*Z/s Āži īpašnieks
un direktors.*

Dievs man ir devis visu, kas man ir, tātad desmit desmitās, un Viņš no manis prasa tikai vienu desmito, lai tie, kuri visu savu laiku veltī darbam evaņģēlija labā, arī varētu patverties tur, kur esmu es – zem Jēzus Kristus „spārniem”. Kad ienācu draudzē, sākumā savus desmit latos nodevu ar žēlumu, bet šobrīd esmu priecīgs, ka varu jau nodot trīs ciparu summu. Es zinu, ka šie līdzekļi nonāks drošās rokās, un Dievs taču visu redz, kā rīkojas Viņa uzticības personas.

Reizēm izskan jautājums: kam var nodot desmito – savai draudzei vai arī kur citur? Es saprotu, ka desmitā tiesa, vienkārši izsakoties, jānodod draudzes kopējā kasē un tad jāsadala starp cilvēkiem, kas savu dzīvi pilnīgi atdevuši kā Dieva līdzstrādnieki. Protams, mani interesē tas, kā tiek tālāk izlietoti ziedojumi, kurus es nododu savai draudzei. Vēlos to zināt, lai saņemtu pilnīgu informāciju, ko es varētu darīt, lai būtu vēl labāk.

Dodot es apliecinu piederību draudzei

Ainārs Līcītis

*SIA AL Transports īpašnieks un
valdes priekšsēdētājs.*

Ziedošanu un desmitā maksāšanu es uztveru kā pateicību Dievam par to, ka Viņš dod spēku strādāt un svētības dzīvei. Es to nedaru kā pienākumu vai ar domu, ka Dievam ir vajadzīga mana nauda. Protams, nenoliedzams ir fakts, ka evaņģēlija pasludināšanai un draudzes darbības veicināšanai līdzekļi ir vajadzīgi. Tāpēc es dodu naudu kā savas piederības apliecinājumu savai draudzei šī darba veicināšanai. Saskaņā ar Rakstiem un mūsu draudzes kārtību, desmitā tiesa ir jānodod draudzei, kurai tu piederi. Tā es to saprotu un daru to. Protams, var ziedot vai arī palīdzēt citām draudzēm. To arī esmu darījis. Dodot ziedojumus, es nekad neesmu domājis par to, kur un kā tie tiks izlietoti. Mans pienākums ir to izdarīt. Ticu, ka draudzi vada Svētais Gars un ka cilvēki, kuru rokās nonāk šī nauda, to izmanto pēc vislabākās sirdsapziņas un vajadzības.

Visa mana dzīve ir kā Dieva svētību piedzīvojums. Vairākās situācijās esmu piedzīvojis, ka Dievs svētī sevišķā mērā. Lielākā svētība, protams, ir mana ģimene. Pirms vairākiem gadiem, kad biju nostrādājis neilgu laiku kādā jaunā firmā, mums Ziemassvētkos izmaksāja prēmiju, un man šī prēmija bija divkārtīga gan naudas izteiksmē, gan saņemot apbalvojumu kā gada labākam darbiniekam. Otrs spilgts moments bija, kad biju ziedojis lielāku naudas summu draudzei. Pēc tam Dievs mani saveda kopā ar cilvēku, ar kura palīdzību es

varēju uzsākt pats savu biznesu, kas veiksmīgi pastāv un sniedz nodrošinājumu manai dzīvei jau vairākus gadus. Mans aicinājums ir dot Dievam un palīdzēt līdzcilvēkiem, tad piepildīsies vārdi, ko Jēzus teica Lūkas ev. 6:38: „Dodiet, tad jums taps dots.”

Kā bērns ar prieku klausu savam Tēvam

Rita Tetere

SAMPO banka, galvenā grāmatvede

Bībelē ir teksts „Tev būs dot taisnu desmito tiesu no visiem savas sējas augļiem, kas ik gadu izaug tavā tīrumā” (5Moz 14:22), kā arī „... nesiet vēl īpašus labprātīgos ziedojumus...” (Amosa 4:5). Ziedošana un desmitā maksāšana ir katra brīva izvēle. Tā kā Dievs Bībelē ir runājis par ziedojumiem un desmitās tiesas maksāšanu,

dodot to kā likumu saviem ļaudīm, es kā viņa bērns klausu ar prieku savam Tēvam. Tās ir vienīgi manas attiecības ar Dievu, kuras nevar neviens cits regulēt. Visu dzīvi Dievs mani svētījis ar līdzekļiem, un to trūkumu neesmu izjutusi, kā arī Dievs man devis gudrību labi pārvaldīt savus līdzekļus. Arī tā ir svētība, ko saņem par uzticību šajā jautājumā.

Draudzei ziedoju no brīvas sirds, jo tad šie ziedotie līdzekļi, manuprāt, nes lielāku svētību gan man kā ziedotājam, gan arī tiem, kas šos ziedojumus saņem. Ar draudzi es saprotu mūsu lielo adventistu draudzi, nevis konkrēto draudzi, kuras žurnālos esmu reģistrēta. Manuprāt, nav nozīmes, kurā draudzē nodot desmito, vai Rīgas 1. draudzē, pie kuras šobrīd piederu, vai, piemēram, Valkas draudzē, kura ir mana pirmā draudze, kur iepazīnos ar adventes vēsti. Šie līdzekļi ir paredzēti Dieva darbam, un mēs visi esam viena liela Dieva ģimene.

Es domāju, ka ikvienu draudzes locekli uztrauc tas, kur tiek izlietoti mūsu saņemtie līdzekļi. Es vienkārši uzticos saviem brāļiem un māsām, kuri atbildīgi par šo līdzekļu izlietojumu, un zinu, ka tie ar lūgšanām tiks izlietoti Dieva darbam.

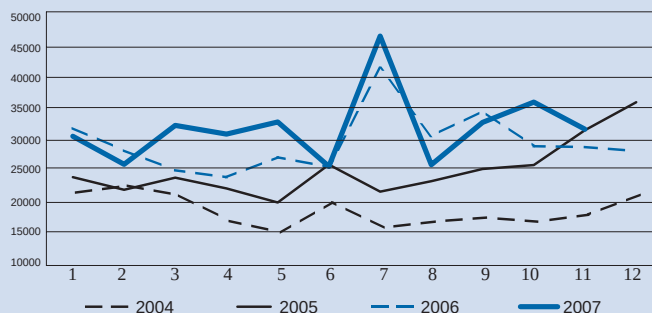
Vai esam materiālisma upuri?

Ziedojumi samazinās

Aizvadītajā gadā Adventistu draudžu savienībā ienākošajiem desmitās tiesas ziedojumiem, salīdzinot ar 2006. gadu, ir bijis stabils 4,78 % pieaugums, lai gan valstī 2007. gadā algas vidēji ir cēlušās par 30 %. It kā pieaugot algām, arī vajadzētu pieaugt desmitās tiesas ziedojumiem, tomēr tā nav noticis.

Analizējot situāciju vairāku gadu garumā, ir pamanāma ļoti izteikta tendence desmitās tiesas ziedojumiem samazināties, lai gan valstī ik gadu ir stabila ekonomiskā izaugsme un algu pieaugums. Varbūt tās ir sekas vispārējam materiālismam, kas ir ielauzies arī draudzē?

Desmitā ieņēmumi 2004. - 2007. gadam

Mācītājiem zemas algas

No grafikas redzams, ka darbinieku algas pēdējos gados ir augušas vairāk nekā esam saņēmusi desmitās tiesas ziedojumus. 2007. gadā valstī inflācija bija virs 10 %. Šobrīd ir situācija, kad savienībai vairs nav rezerves, no kā pacelt mācītājiem algas. Lai būtu nedaudz skaidrs, par kādu algas līmeni mēs runājam, tad Latvijas iesvētīta darbinieka atalgojums daudz neatšķiras no apkopējas algas. Ja salīdzinām Latviju ar citām Transeiropas divīzijas valstīm, tad mūsu darbinieku algas ir vienas no viszemākajām divīzijā un ir līdzvērtīgas algām Irākā un Jordānijā. Baltijas valstīs Lietuvas darbiniekiem algas ir par 18% zemākas, bet Igaunijas darbiniekiem par 65% lielākas nekā Latvijā.

Manuprāt, mācītāja atalgojumam vajadzētu būt laba speciālista vidējā atalgojuma līmenī. Mums vajadzētu algu pacelt vidēji par 60 - 80 %. Lai to varētu izdarīt, desmitās tiesas maksājumiem būtu jāpieaug vismaz par 50%. Tāpēc ierosinu katrai Latvijas draudzei 2008. gadā izvirzīt mērķi, salīdzinot ar 2007. gadu, kopējo draudzes desmitās tiesas ziedojumu palielināt par 50%!

Kur nonāk saņemtie ziedojumi?

No visiem saņemtajiem desmitās tiesas ziedojumiem Latvijas draudžu savienība darba organizēšanai var izlietot 78 %. Atlikušie 22 % tiek nodoti augstākstāvošām organizācijām. 15 % – Baltijas ūnijai, 6 % – Transeiropas divīzijai un 1 % – Ģenerālkonferencēi.

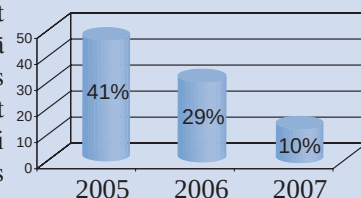
2007. gadā savienība ik mēnesi saņēma vidēji Ls 25 000, no kuriem 85 % (jeb Ls 21 250) tiek izmaksāti darbinieku sociālajiem izdevumiem (algas, transporta izdevumi, pensijas pabalsti, apdrošināšana). Tā ir mūsu prioritāte. No atlikušās summas tiek segtas pārējās vajadzības (biroja izdevumi, ēku uzturēšana, draudžu telpu remonts u.c.).

Lai draudze varētu attīstīties, katram draudzes loceklim tā ir jāatbalsta ar desmito tiesu, regulāriem ziedojumiem un aktīvu kalpošanu. Kā pieaug mūsu personīgie izdevumi, tāpat arī draudzes izdevumi. Gribu īpaši pateikties visiem, kuri finansiāli atbalsta draudzi un aicināt katras draudzes kasieri biežāk visus informēt par draudzes ikmēneša izdevumiem un vajadzībām.

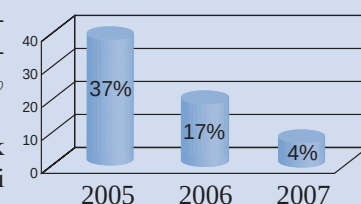
*Ilgonis Mazjūlis
Adventistu Latvijas draudžu
savienības kasieris*

Darbinieku algu pieaugums

Desmitā vidējais pieaugums

Dzīve ir glezna

Valda Reķe,
ģimeņu kalpošanas
nodaļas vadītāja.

Kādā saltā, saulainā ziemas pēcpusdienā sarunājos ar Līgu un Jāni Rutuļiem par tēmu, kas apstiprina Kristus apsolījumu (Mateja 6:33): „Dzenieties papriekš pēc Debesu valstības un Viņas taisnības, tad jums visas šīs lietas taps piemestas.”

Līga un Jānis dzīvo Cēsu pusē, un pa viņu mājas logiem visos gadalaikos saskatāmas burvīgas dabas gleznas, kas priecē gan pašus saimniekus, gan biežos viesus, it īpaši mazo grupu draudzes „Sadraudzība” dalībniekus.

Jānis stāsta: Līga jau kādu laiku glezno, un man gribētos salīdzināt, ka mūsu dzīve ir kā glezna, kuras centrā ir pats galvenais, spēcīgākais, varenākais – Kristus, fonā ir visa pārējā dzīve: business, karjeras, īpašumi, mūsu savstarpējās attiecības, attiecības ar citiem cilvēkiem, viss cits, kas saistās ar ikdienas darbiem un rūpēm. Pat krāsām, kādas izmantotas šajā gleznā, nav nozīmes, jo nozīme ir pašam galvenajam, Tam, kurš ir mūsu dzīves gleznas centrā.

Jūs tikko esat atgriezušies no svētku dievkalpojuma Smiltenes draudzes jaunajā dievnāmā. Jums abiem tika pasniegts interesants piemiņas akmens. Par ko šāda dāvana?

Jānis: Akmens no Smiltenes ir

simbols kopīgi paveiktam dievnama labiekārtošanas projektam, kurā mēs ar Līgu abi piedalījāmies, palīdzējām, lai dievnāmā būtu siltums. Kādā reizē bija atbraucis Smiltenes draudzes vecākais Artis Apinītis un stāstīja par jauno dievnamu, par vajadzībām, kādas radušās, lai to sakārtotu, konkrēti – nav siltuma. Pēc šīs sarunas nākošajā rītā lūgšanu laikā abi sajūtām aicinājumu palīdzēt. Aizbraucām un palīdzējām.

Kādi ir jūsu motīvi palīdzēt cilvēkiem?

Jānis: Man tas sagādā prieku. Tas ir došanas prieks, jo zinu, kas ir Devējs pāri visam un visiem. Ne jau ņemšana dod prieku, bet tieši došanas moments. Patiesība ir tā: jo vairāk dodam, jo vairāk saņemam.

Līga: Ir lietas, kuras, ja tās nelieto, nedarbojas. Piemērs ir darba mašīna, kura netika ilgāku laiku lietota un nevarējām to iedarbināt. Tad uzzinājām, ka kādam cilvēkam kalpošanas darbā ir vajadzīga mašīna, aizdevām – mašīna darbojas un kalpo!

Vai esat kādreiz domājuši, kāpēc tieši jūsu mājā tik bieži ir viesi un kāpēc cilvēki saka, ka viņi pie jums labi jūtas?

Līga: (mazliet izbrīnīta un samulsusi) Neesmu par to domājusi, bet man šķiet, ka tā tam ir jābūt. Es pēc dabas neesmu drosmīga, esmu drīzāk noslēgta. Tas ir liels Dieva darbs, ka esmu kļuvusi atvērta cilvēkiem.

Jānis: Pie mums ir daudz cilvēku, jo mūsu mājās ir mīlas, labas lietas – cilvēki, garīgas vērtības, Svētais Gars. Kā rakstīts Salamana Pamācībās (21:20), „Īsteni gudra cilvēka namā ir mīlīgas iekārojamas lietas un eļļa”.

Mājai jābūt tik lielai, lai saimniekam būtu vieta, kur palikt maziņā, kamēr viesi labi jūtas. Daudz skumjāk, ja māja ir tukša, kur vējam skriet un svilpot. Šī māja ir ļaudīm. Šī māja ir vieta, kur cilvēkiem sastapt Dievu.

Kāda ir jūsu pieredze, kā jūs paši ikdienā sastopaties ar Dievu?

Līga: Pirms četriem gadiem kāds vīrietis piedāvāja savu zemi par nelielu summu. Zeme bija kailcirte, purvā, meža vidū. Nezinājām, ko šajos Latvijas „dzungļos” ar to iesākt. Šis cilvēks tik neatlaidīgi lūdza, ka šo dūksnāju tomēr nopirkām. Laika gaitā izveidoju projektu un sāku plānot. Pirms pavisam neilga laika kāds mans paziņa saka, ka blakus šim mūsu Aizkraukles zemes gabalam ir dolomīta atradne. Šodien mūsu dūksnainajam zemes gabalam vērtība ir daudzkārt vairojusies. Tas ir tikai viens no Dieva brīnumiem.

Varu teikt, ka Dieva plānā cilvēkiem ir brīnumi. Dievs redz tālāk. Kāds mācītājs man atgādināja no Vecās Derības piemēriem, ka Dievs dažkārt nedod materiālās vērtības tāpēc, ka cilvēki grib tērēt savām kārtībām. Tas ir iemesls un izskaidrojums, kas liek aizdomāties.

Jaunajā Derībā ir ļoti daudz rakstvietu, kuras vēsta Kristus teikto par

naudu, tās vērtību, materiālajiem līdzekļiem un to lietošanu. Kā atpazīt robežu, kur ir pietiekoši un kur sākas naudas izšķiešana?

Līga: Kristus, manuprāt, runāja par finansiāliem jautājumiem, pazīdams cilvēku dabu. Daudziem cilvēkiem ir tendence naudu uzskatīt par galveno savā dzīvē. Tādējādi nauda ieņem Kristus vietu. Parasti tie projekti arī izjūk, ja galvenais mērķis nav kalpošana Dievam. Nauda ir tikai un vienīgi līdzeklis. Tā nav ne laba, ne slikta. Robeža starp pietiekoši un izšķiešanu tiek pārkāpta, ja cilvēks koncentrējas uz lietām. Kas gan ir dārga lieta? Vērtību neizsaka tikai un vienīgi cena.

Jānis: Piekritu Līgai, ka vērtība ir lietām, kuras iegādātas īpaši, kas atsauc atmiņā kādu ceļojumu, kādu vietu vai īpašu cilvēku. Ja pēkšņi kaut kas notiktu ar māju, un es varētu paņemt tikai vienu lietu sev līdzi, tad šī lieta būtu Bībele. Man Bībele ir vērtību vērtība. Mana Bībele ir īpaša. Es to ieguvu nejauši, pārpratuma dēļ.

Biju aizgājis uz semināru, kur mācītājs Jānis Mucenieks jautāja, vai visiem ir līdzi Bībele; pacēlu roku, ka man nav; viņš man aizdeva savu Bībeli, bet es sapratu, ka viņš man to uzdāvināja. Tā es ieguvu Bībeli, un tikai pēc vairākiem gadiem tiku skaidrībā, ka esmu atņēmis mācītājam Bībeli! Tā Dieva Vārds nonāca pie manis.

Kāds cilvēks ir teicis: „Desmitā daļa ir mērķis, ko piepildīt, un bīstama vieta, kur apstāties.” Jūsu attieksme?

Jānis: Desmitā daļa – tas man ir īpašs ieguvumu stāsts. Desmitā daļa ir manas attiecības ar Dievu. Ja ir attiecības ar Dievu, tad desmitā daļa parāda, ka tās ir reālas.

Desmitā daļa ir arī mans laiks. Es no Dieva saņemu visu, tāpēc viss, kas man pieder, pieder Dievam. Man nav jāskaita, es dodu Dievam visu.

Salamans lūdza gudrību, lai pagodinātu Dievu. Tas ir mans piedzīvojums. Nauda domāta Dieva darbam. Ja naudu lūdz naudas dēļ, tā ir savtība.

Ceļojot Indijā, bijām kādā vietējā Idukki draudzē, un no turienes par piemiņu paņēmu ziedojumu aploksni, kura mums lika aizdomāties. Tur Kunga daļa ir sadalīta mums neierastā veidā: pateicības upuris, dzimšanas dienas ziedojums, ieguldījums, ziedojums, pirmo augļu pienesums.

Līga: Atceroties Indijas braucienu, jāsaka, ka nauda šim sen izplānotajam braucienam arī tika izlūgta un to arī

saņēmām. Šis brauciens bija īpašs arī ar to, ka mēs abi tajā jutāmies kā Jēzus mācekļu mazā grupa, kurā bija 12 dalībnieki. Ļoti dažādu profesiju un nodarbošanās pārstāvji ar vienu mērķi – pētīt Jēzus mācekļa Toma gaitas. Mūsu ceļojuma mazās grupas centrā bija Kristus, tas bija mūsu mērķis vēltīt īpašu laiku Viņa Vārda pētīšanai. Saistībā ar līdzekļiem vienmēr svarīgs ir mērķis. Kāpēc ko darām?

Jānis: Indijā apmeklējām dažādas vietas, kas saistās ar Svēto Tomu. Uzmanību piesaistīja vieta, kuru apmeklēja 5 miljoni svētcēlnieku gadā. Šajā vietā bija nolikts ziedojumu trauks apmēram divu klavieru lielumā ar lielu atveri, kurā var ielikt daudz naudas. Arī par to der aizdomāties – par vietu, kur ziedot, tās lielumu un pieejamību.

Vai esat piedzīvojuši finansiālus zaudējumus?

Jānis: Jā, esam, zinām, ko nozīmē zaudējumi. Mums atteica kādu kredītu. Tas bija zaudējums, jo viss likās labi iepriekš izplānots.

Negaidītais atteikums izjauca mūsu plānus. Šim zaudējumam sekoja pārdomu laiks. Izrādījās, ka šo laiku Dievs bija jau iepriekš iekārtojis. Pavadījām trīs dienas domājot par piedošanu un tās jēgu, par Dieva prāta izpratni. Dievs mums parādīja, ka mums šķietamie zaudējumi var kļūt par Viņa uzvarām. Zaudējumus Dievs atgriež atpakaļ caur citām lietām.

Līga: Finansiāli zaudējumi ir gan viegli, gan grūti. Nevienam nav teicis, ka būs viegli. Viegli ir tad, ja tos pavada lūgšanas. Nevienam labprātīgi nevēlas

grūtības. Vienmēr, kad esmu lūgusi, lai kaut kas viegli un ātri izdodas, parasti tas beidzas ar neizdošanos un zaudējumiem. Vieglums ir ilūzija.

Jūs abi esat lūgšanu cilvēki. Kāda ir naudas saistība ar lūgšanu un brīvību?

Jānis: Nauda cilvēkam ir vajadzība. Ja naudas nav, sākas dzīšanās pēc tās. Svarīgi ir saprast un atzīt, kas ir tās Devējs. Nevis lūgšanai pēc naudas ir nozīme, bet ir vajadzīgs precīzs formulējums, konkrēta summa, kāpēc, konkrētas lietas. Šāda lūgšana ir piedzīvojums.

Finanses ir jāplāno. Piemēram, savā kalendārā ierakstīju apņemšanos: „Visu darīšu un sakārtošu pats.” Pēc trīs dienām sapratu savas apņemšanās kļūdu un izdarīju labojumu: „Tas Kungs visu darīs un sakārtos pats.” Tā arī notika.

Lūdzot, lai Dievs dod darbu, Dievs to arī dod, un tad cilvēks sāk žēloties, kāpēc man ir trīs darba vietas un vienalga nav naudas? Ja cilvēks lūdz līdzekļus konkrētam mērķim, Dievs pēc sava prāta tos arī piešķir. Lūdzot neliekuļo, jo Dievs redz sirdi. Naudu Dievs dod, lai cilvēks ar to dzīvotu nevis aizietu bojā, tādēļ materiālie līdzekļi nav domāti neprāta tērīņiem. Naudai iepriekš jāsaņemas atļaujas.

Paldies Līgai un Jānim Ruttuļiem par viņu laiku un viesmīlību, kā arī atklāto un vaļsirdīgo dalīšanos savā lūgšanu un kalpošanas pieredzē. Atcerēsimies, ka nav nozīmes, kādās krāsās gleznojam savas dzīves gleznas, bet svarīgi ir, Kurš ir šīs gleznas centrā!

Esiet pateicīgi!

Adventistu Slokas
draudzes mācītājs
Alfrēds Jākobsons
(svētruna).

“Par visu esiet pateicīgi! Jo tāda ir Dieva griba Kristū Jēzū attiecībā uz jums.” (1Tes 5:18)

*J*a es jautātu, kas raksturo patiesu kristieti, jūs varētu nosaukt daudz lietu. Bet es šoreiz jūsu uzmanību gribu vērst uz to, ka patiesais kristietis ir pateicīgs. Dievs vēlas, lai mēs tādi būtu.

Vai mēs tādi esam? Vai mums tas izdodas? Es gribu sacīt, ka man ne vienmēr tas izdodas. Bet mēs cenšamies, un tā jau arī ir laba lieta.

Pateicība un lūgšana

Pirmkārt, es gribu atgādināt, ka pateicība ir saistīta ar lūgšanu. Dieva Vārds ļoti daudz runā par to, cik nozīmīga kristieša dzīvē ir lūgšana. “Lūdziet, tad jums taps dots; meklējiet, tad jūs atradīsiet; kļaudziniet, tad jums taps atvērts.” (Mateja 7:7) Bet mums ir jāzina, ka lūgšana nav brīnumlīdzeklis, lai piepildītu savtīgas vēlmes, lai piepildītu tādas sirds vēlmes, kurā nav mīlestības uz Dievu, mīlestības uz tuvāko un arī pašam uz sevi.

“Cēzarejā bija kāds vīrs, vārdā Kornēlijs, virsnieks tā sauktajā itāļu rotā, ticīgs un dievbijīgs ar visu savu namu. Viņš deva ļaudīm daudz dāvanu un pastāvīgi lūdza Dievu.” (Apustuļu darbi 10:1, 2) Ļoti īss raksturojums. Tālāk, 4. pantā, Dieva eņģelis viņam saka: “Dievs ir pieminējis tavas lūgšanas un dāvanas.” Pārsteigums! Romietis – ne jūds – ticīgs, dievbijīgs, kas daudz lūdza un ir arī ļoti devīgs, nesavtīgs. Un viņa lūgšanas ir uz klausītas, un dāvanas – pieņemtas. Cēlākais motīvs mūsu dzīvē ir tas, ja mēs to, ko esam lūguši un saņēmuši, nododam Dievam. Kā to saprast? Atcerieties, piemēram, Svētajos Rakstos vienu dievbijīgu sievu, kura nāca pie Dieva un lūdza – Kungs, ja Tu man dosi dēlu, es šo bērnu nodošu Tev tavā kalpošanā. Un viņa to arī izpildīja. Tā bija Samuēla māte Anna.

Kur vien mēs skatāmies, būtībā viss ir

Dieva dāvināts. Jautājums ir – kā mēs izturamies pret to, ko Dievs mums dāvina gan materiālā, gan garīgā ziņā? Ir godīgi un taisnīgi par visu to pateikties un veltīt to Dieva pagodināšanai. Tas attiecas uz visu, kas mums ir nodots.

“Un nu tagad mēs esam tie, kas Tev pateicamies, un tie, kas slavējam Tavas godības Vārdu; jo kas es esmu, un kas ir mana tauta, ka mēs paši labprātīgi spētu dot tādus ziedojumus? Bet viss ir no Tevis, un no Tavas rokas mēs Tev dodam!” (1. Laiku 29:13, 14) Tādai apziņai vajadzētu būt arī mums – Dievs, mēs no Tevis visu saņemam, un Tev, Tavam godam mēs arī visu veltām. Tas ir mūsu laiks, mūsu spējas, mūsu garīgās dāvanas, tie ir arī mūsu līdzekļi, mūsu materiālās vērtības, un galu galā mēs paši. Jo patiesībā, ja mēs paši sevi nesvētām Dievam, tad jau arī pārējais zaudē savu nozīmi. Tad tā būs liekulība, tas būs tikai teātris.

Pateicība un žēlastība

Nākošais, ko es gribētu uzsvērt – patiesi pateicīgi mēs varam būt tad, ja apzināmies, kas mēs esam Dieva priekšā – mēs esam apžēloti Kristū, atpirkti caur Viņa asinīm.

Lūkas 17:11-19 ir stāsts par desmit nelaimīgiem cilvēkiem, spītīgajiem, kuri nāc un lūdza Jēzu – Kungs, apžēlojies par mums, mums ir šausmīga slimība, mēs esam izolēti, nicināti, no mums visi bēg! Ko Jēzus dara? Viņš saka – ejiet un rādieties priesteriem. Ceļā viņi top dziedināti. “Tad viens no tiem, redzēdams, ka viņš kļuvis vesels, griezās atpakaļ un skaļā balsī Dievu

slavēja, nometās uz sava vaiga pie Viņa kājām un pateicās Viņam.” (15., 16. p.) Bet Jēzus jautā – “Vai visi desmit nav kļuvuši veseli? Kur tad tie deviņi?” (17. p.) Mīlie, mums ir jāpārdomā! Mēs daudz ko gribam no Dieva, mēs daudz ko lūdzam, bet – vai mēs pateicamies? Un ja jā, tad kāda ir mūsu pateicība? Vai tā ir patiesa, vai tā ir pastāvīga, vai tā ir sirsnīga, vai mēs Jēzum veltām visu uzmanību un mīlestību?

Pateicības gars liecina par cilvēka iekšējo bagātību, par viņa cieņu un uzmanību pret citiem – ģimenē, sabiedrībā un arī draudzē. Pateicības gars uzlabo dzīves kvalitāti, veselību, satuvina mūs, sekmē mūsu garīgo izaugsmi. Un visbeidzot – tas pagodina Dievu.

Ar ko parādīt savu pateicību?

Pirmkārt, ar vārdiem, un šie vārdi ir ļoti svarīgi. Tie nes dziedinājumu un stiprinājumu. Šie vienkāršie, bet no sirds sacītie vārdi, piemēram, “Paldies, ka tu pūlējies manis labā!” “Es tev ļoti pateicos!” “Es to ļoti vērtēju!” Nebūsim skopi ar pateicības vārdiem! Gan pret cilvēkiem, gan pret Dievu.

Atceramies stāvokli, kādu piedzīvoja apustulis Pāvils un Sīla – sasisti, apmeloti, ielikti tumšā cietumā. Un ko šie vīri tur dara? Kurn, sūdzas, lādas? Nē, viņi dzied slavas dziesmas Dievam! Un Dievs dara brīnumu. Dievs atbrīvo no važām ne tikai viņus, bet atbrīvo no grēka varas vēl cietuma sargu un viņa ģimeni. Lūk, ko nozīmē parādīt ikdienā un arī ekstremālos apstākļos pateicības garu!

Vārdi, dziesmas un lūgšanas nav vienīgais pateicības izpausmes veids. Visietekmīgākais ir mūsu dzīve, mūsu kalpošana. “Nesīsim tad caur Viņu slavas upuri Dievam vienmēr, tas ir, lūpu augli, kas Viņa Vārdu slavē. Neaizmirstiet labu darīt un dāvanas dot, jo tādi upuri Dievam labi patīk.” (Ebrejiem 13:15, 16) Pateicīgs cilvēks grib kaut ko darīt. Un tad viņš nodod sevi Dievam, viņš saka: “Kungs, es Tev piederu un vēlos Tev kalpot.” Dievs mums daudz ko ir uzticējis, un Viņš mūs ir iecēlis kā pārvaldniekus pār to, kas mums nodots. Mēs esam partneri Viņa interešu pārvaldīšanā, Viņa resursu izmantošanā, Viņa rakstura un mērķu atklāšanā pasaulei. Dievs vēlas, lai mēs atzītu, ka Viņš ir Radītājs un Īpašnieks, lai mēs cienītu Viņa autoritāti, lai mēs mīlētu Viņu, un atzītu arī to, ka esam Viņa bērni.

Pateicības vadmotīvs

Jūs zināt, kad bērni ir kaut ko pagatavojuši un pasniedz māmiņai vai tētim mazu dāvanīņu, kā viņi priecājas, ka viņi var to dot, un, protams, arī vecāki ir priecīgi. Šeit galvenais nav pati lieta, bet mīlestības attiecības. Un tādu iespēju Dievs ir sagādājis arī mums. Tas nav tikai tāds ārējs pienākums, bet tā ir priekštiesība un patiesībā mīlestības izpausme. Tā ir labprātīga došana, ziedošana.

Kristus Golgatas upuris liecina par Dieva mīlestības lielumu un spēku. Un Viņš aicina savukārt mūs uz uzticīgu, labprātīgu došanu ar mērķi pagodināt Dievu, liecināt par Jēzu citiem. Mēs nevaram nopelnīt pestīšanu, piemēram, ar to, ka lasām tik un tik stundas Dieva Vārdu vai tik un tik ilgu laiku pavadām lūgšanā. Arī runājot par ziedojumiem, par desmitā došanu – cilvēki ar to nenopelna pestīšanu. Bet, ja viņi to dara mīlestības motivēti, tad ar to apliecina, ka ir glābti Kristū, ka viņi mīl Kristu un ir pateicīgi.

Dievs ir devis skaidrus norādījumus par mūsu atbildību Viņa doto līdzekļu pareizā pārvaldīšanā un izlietošanā. Un šo norādījumu mērķis ir, lai mēs piedzīvotu savu garīgo labklājību, lai mēs augtu raksturā, lai mēs piedalītos Dieva programmā, evaņģēlija sludināšanā, cilvēku glābšanā.

Patiesa lūgšana nav šķirama no dziļas pateicības. Savukārt pateicība nav šķirama no nesavtīgas došanas mīlestībā uz Dievu un Viņa darbu.

Redziet šo saistību starp lūgšanu, pateicību un došanu, kas ir pateicības praktiskā izpausme?

Dievs vēlas, lai mēs to darītu godīgi, labprātīgi un no sirds. “Bet to es saku: kas sīkstī sēj, tas arī sīkstī pļaus; un, kas sēj uz svētību, tas arī pļaus uz svētību. Ikviens lai dara, kā tas savā sirdī apņēmies, ne smagu sirdi vai piespiests; jo priecīgu devēju Dievs mīl. Dievs var jums bagātīgi dot visādu žēlastību, ka jums arvienu ir pilnīga iztikšana un vēl pietiekoši paliek pāri labiem darbiem.” (2. Korintiešiem 9:6-8)

Šajos vārdos ir aicinājums un arī apsolījums. Cilvēki, kas negrib dot desmito daļu un ziedojumus, saka – man pašam grūti, man nepietiek, man nebūs tā un tā. Šie cilvēki aizmirst, ka

nav mani aizmirsis, es esmu svētīts pār pārim, un es par to pateicos Viņam.

Dievam galvenais nav nauda, bet gan cilvēka sirds, viņa labprātība, mūsu attiecības ar Viņu. Ja mūsu attiecības ar Viņu ir sakārtotas mīlestībā, tad mūs nebūs jāvelk vai jāskubina, bet mēs paši no sirds darīsim un dosim. Aicinājums šodien ir atjaunot savas derības attiecības ar Dievu. Parādīt pateicību mīlestībā un uzticībā. Mateja 25:21 Jēzus runā par uzticību: “Un viņa kungs sacīja tam: labi, tu godīgais un uzticīgais kalps. Tu esi bijis uzticīgs pār mazumu, es tevi iecelšu pār daudzumu. Ieej sava kunga priekā.”

Tas attiecas uz visiem rādītājiem. Tas attiecas uz visu mūsu kalpošanu, mūsu laiku, spējām, līdzekļiem – vai mēs

Mēs ar Dievu esam partneri Viņa interešu pārvaldīšanā, Viņa resursu izmantošanā, Viņa rakstura un mērķu atklāšanā pasaulei.

Dievs viņiem visu ir devis. Tādi cilvēki parāda, ka viņi ir tikai patērētāji, kas domā, kā izdevīgāk pašam. Viņi ir nepateicīgi. Bet Dievs aicina un saka – “priecīgu devēju Dievs mīl”. Un “Dievs var jums bagātīgi dot visādu žēlastību”. Jums būs iztikšana, jums būs svētības. Ja šodien jautājam tiem, kas to ir darījuši un dara, viņi apliecinās – Dievs

visās šajās lietās esam uzticīgi? Ja tu šajā īsajā dzīves laikā esi bijis uzticīgs mazumā, Dievs saka – es tevi iecelšu pār daudzumu, pār mūžību.

Dievs ilgojas mūs redzēt savā valstībā. Bet Viņš ilgojas mūs jau šodien redzēt kā uzticīgus, kā mīlošus, kā pateicīgus Dieva bērnus.

Kāda ir tava apņemšanās Jaunajā Gadā?

Vai mums vajadzētu kaut ko apņemties?

Es domāju tā...

Ilze Liepiņa,

studente (22):

Pieredze rāda, ka parasti visas apņemšanās vairāk vai mazāk pamatīgi izgāžas. Ja vēl janvārī izdodas turēties pie tā, tad februārī tas viss jau ir paplēnējis. Bet tieši tādēļ vēl jo vairāk saprotu, cik ļoti esmu atkarīga no Dieva. Un tādēļ mana apņemšanās, kas nodrošina visu pārējo izdošanos, ir vēl dziļāku attiecību veidošana ar Dievu. Ļoti vēlos izpētīt dziļāk Bībeles grāmatas, piemēram, Atklāsmes grāmatu. Ikdienišķi vēlos pēc labākās sirdsapziņas nokārtot sesiju.

Elīna Gaile,

skolniece (17):

Es apņemos vairāk – vairāk mīlēt, vairāk mācīties. Jaunais gads ir laiks, kad cilvēki apņemas kaut ko darīt, lai mainītu un uzlabotu savu dzīvi. Ja šo apņemšanos vada Dievs, tad cilvēks var to izpildīt līdz galam. Bet pieredze rāda, ka cilvēki ne vienmēr spēj to izpildīt. Manuprāt, ja savu apņemšanos uztic Dievam, tad notiks tas, kam jānotiek. Tas ir svarīgi, jo mudina cilvēku mainīties.

Gatis Negribs,

students:

Jaunas, pozitīvas apņemšanās ir vajadzīgas vienmēr, un jauna gada iesākšanās varētu būt labs stimuls pacensties tās īstenot. Pats šo gadu, pirmkārt, vēlos pavadīt ciešākā sadraudzībā ar Dievu, un tas noteikti palīdzēs arī pārējās lietās.

Edgars Zaikovskis,

skolnieks (16):

Jā, es domāju, ka ir vajadzīgs katru gadu kaut ko apņemties, jo tad var saplānot savu dzīvi. Katru gadu es kaut ko apņemos, bet gada laikā daļa ideju atkrīt, diemžēl. Viena no lielākajām būtu liecināšana mani apkārtējiem, bet, ja runājam par tādām individuālākām iecerēm, tad tā būtu ģitāras spēles attīstīšana.

Dalos pieredzē...

Mērķis liek mirdzēt acīm

Sarmīte Jankovska

(Psiholoģijas magistre)

Ir pagājis gads, un, skatoties sveču liesmiņās, ikkatram no mums bija kāda vēlēšanās sev un arī citiem. Ir ģimenes, kurās Vecgada vakarā sanāk kopā lieli un mazi un pārrunā, kas tad aizvadītajā gadā bijis labs, kas izdevies un kam pietrūcis laika. To var izdarīt tikai ģimenēs, kurās viens otru ciena un novērtē. Tad arī izskan domas, ko varētu paveikt nākošajā gadā, kas būtu darāms visiem kopā, un ko gribētu paveikt katrs.

Pateiktam vārdam ir liels spēks – tam ir iedoti spārni lidojumam. Ģimene ļoti labi atceras, ko katrs vēlēties veikt nākamajā gadā – tāpēc tā reizēm slinkākam un nogurušākam liek sapurināties un godam atkal sagaidīt Vecgada vakaru.

Toties ikdiena ir tik neparedzama un strauja, ka mērķi var mainīties. Piemēram, tu veikala plauktā ieraugi grāmatu „Iekaramie grozi”, un tev rodas ideja, ka tu varētu iemācīties pati pīt grozus un tajos stādīt krāšņu augu kompozīcijas. Tavi mērķi mainās, bet tev ir mērķis, un tu to uz karstām pēdām sasniedz – tas jau ir tas lieliskākais, kas dzīvē var būt. Mērķi ir tie, kas palīdz cilvēkam staigāt pa dzīvi ar mirdzošām acīm un aizraut līdz citus, tiem ne vienmēr vajag Jauno gadu, bet tos vajag nosaukt vārdā un parādīt ceļu, kā līdz tiem nokļūt – uzcelt trepītes, pakāpienu pie pakāpiena.

Svarīgāk par pašu mērķi ir tā īstenošana

Renārs Manuilovs,

(Organizācijas „Jaunatne smaidam” koordinators)

Mērķis ir sava veida ceļa rādītājs mūsu ideālajai un pilnīgajai dzīvei. Tas ir izsapņotais, iedomātais virziens, pēc kā tiekties gan ikdienas darbos, gan profesionālajā jomā.

Savā dzīvē mēs regulāri izvīrām sev mērķus, uzdevumus, padarāmos darbus. Tie var būt gan lieli – globāli, gan arī pavisam vienkārši. Nesmēķēt, iemācīties vienu svešvalodu, palīdzēt trūkcietējiem, veicināt jaunatnes iesaistīšanos sabiedriskajos procesos. Šādi varētu turpināt bezgalīgi.

Mērķa izvīrīšana pati par sevi nav nekas, svarīgākais ir darbība, kas seko vēlāk. Tā ir mūsu rīcība – atbildība par izvīrīto mērķu īstenošanu dzīvē. Izvīrīt ceļus mērķus nav grūti, visgrūtākais darbs ir sekot savu mērķu īstenošanai.

Personīgi es mērķus sev izvīrzu, jo vēlos sasniegt vairāk, nekā tikai bezmērķīgi klejot pa dzīvi. Es vēlos nepārtraukti pilnveidot sevi un palīdzēt to darīt arī ikvienam sabiedrības loceklim. Lai izvīrītos mērķus nepiemirstu, tos var arī pierakstīt un pielikt pie sienas virs gultas vai darba vietā. Es novēlētu ikvienam atrast savā dzīvē mērķi un mērķtiecīgi darboties tā īstenošanai.

Pārmaiņas rosina pārbaudījumi

Inguna Kampāne

(Izglītības un zinātnes ministrijas vecākā referente)

Nepiederu pie cilvēkiem, kas līdz ar jauna gada sākumu apņemas sākt vingrot, ievērot diētu vai jebko citu. Man personīgi jauna gada sākums nav bijis tas laiks, kad kaut ko būtiski gribētu mainīt. Pārmaiņas, jaunas, būtiskas apņemšanās manā

dzīvē rosinājuši ļoti personīgi un diemžēl sāpīgi pārdzīvojumi. Toreiz likās – nelaime. Tagad, atskatoties atpakaļ, varu būt tikai pateicīga par sūtītajiem pārbaudījumiem, jo tieši to dēļ esmu kļuvusi par labāku cilvēku. Tieši personīgi pārdzīvojumi un nevis gada skaitļa maiņa raisa patiešām nopietnas pārdomas un mudina uz reālu rīcību. Pilnīgi droši varu apgalvot, ka pārmaiņas nenotiek kā uz burvju mājienu, vienā naktī. Tās nāk lēni ar lielu darbu, cilvēkam strādājot ar sevi pašu. Varu tikai apbrīnot, ja kādam izdodas pateikt: no 1. janvāra darīšu (nedarīšu) to un to..., un apņemšanos arī realizēt. Šis stāsts noteikti nav par mani. Neesmu no cilvēkiem, kas ļoti plāno. Vairāk cenšos nepalaist garām dzīves piedāvātās iespējas, visu, ko daru, darīt ar prieku un pēc labākās sirdsapziņas. Skolas laikā jauns gads vairāk asociējās ar mācību gada sākumu – pirmo septembri – tad gan neizpalika gan klusas, gan skaļi izteiktas apņemšanās par centīgāku mācīšanos, vidējās atzīmes paaugstināšanu utt. Nevarētu gan teikt, ka šiem solījumiem būtu bijis ilgs mūžs – pēc pāris mēnešiem tie piemirsās, un viss ritēja ierasto gaitu. Bija labas atzīmes un ne tik labas, bija fantastiski panākumi un neveiksmes, bet tam visam pilnīgi noteikti nebija nekāda sakara ar, jaungadam sākoties, izteiktu apņemšanos.

Tas gan nenozīmē, ka Jaunā gada naktī nevajadzētu kaut ko ļoti, ļoti vēlēties un ticēt, ka tas var piepildīties un ka nevajag apstāties un padomāt. Vajag! Gan vēlēties, gan atskatīties uz paveikto, gan sapņot un kalt lielus plānus. Vajag ticēt, ka ar mums patiešām notiks visas tās labās lietas, par kurām sapņojam, un notiks tieši īstajā laikā. Bet šis laiks reti kad sakrīt ar jauna gada sākumu kalendārā.

PERSONĪBA

Vārds: Mārtiņš

Uzvārds: Subatovičs

Vecums: 19 gadi.

Trīs vērtības manā dzīvē: 1) attiecības ar Dievu, 2) kalpošana, 3) ģimene un draugi.

Kā es iepazīnu Dievu. Mans atgriešanās stāsts ir visai garš, jo ceļš bija ilgs. Manā dzīvē nenotika kāds ļoti brīnumains „lūzums”, par kuru varētu rakstīt misijas ziņas. Iespējams, ka, to noklausoties, cilvēkiem pat nerastos vēlme ziedot misijas darbam. Bet es atgriezos – tas ir mans brīnums. Visā mūžībā būšu pateicīgs Dievam un arī vienam cilvēkam – Dainai Ābolai, kuru Dievs tik brīnišķīgā veidā lietoja, lai mani vadītu pie Sevis!

Mana mīlākā rakstu vieta Bībelē. „Es protu būt zems, protu dzīvot pilnībā; nekas man nav svešs, protu būt paēdis un izsalcis, dzīvot pilnībā un ciest trūkumu. Es visu spēju Tā spēkā, kas mani dara stipru.” (Fil. 4:12, 13)

Ko es daru draudzē. Draudze ir tā vieta, kur es varu satikties ar saviem ticības biedriem, dalīties kopīgos piedzīvojumos ar Dievu, gūt stiprinājumu ticībai, būt saprastam un atbalstītam. Tā ir mana lielā mīlestība, prieks, arī bēdas. Draudze ir vieta, kur es visredzamākajā veidā kalpoju savam Radītājam. Šobrīd tā ir galvenokārt muzikālā kalpošana adventistu jauniešu korī „Gaismas ceļā”, draudzes orķestrī, muzicēšana draudzes dievkalpojumos, esmu arī sabatskolas skolotājs.

Savā draudzē es gribētu redzēt. Lielāku mīlestību uz Dievu, dedzīgāku Svēto Rakstu pētīšanu, lielāku nodotību un palaušanos uz Jēzu, daudz nopietnāku un atbildīgāku attieksmi pret draudzi uzticēto pēdējo vēsti, par tās pasludināšanu pasaulei un par dzīvošanu saskaņā ar to.

Ko es daru ārpus draudzes. Mācos Jāzepa Vītola Latvijas Mūzikas akadēmijā kora diriģēšanas nodaļā 1. kursā, strādāju Rīgas Doma kora skolā par sagatavošanas grupu pasniedzēju, esmu 1.– 2. klases kora vadītājs Kārļa Videnieka Rīgas 77. vidusskolā.

Mīlākā mūzika. Tā manas domas tuvina Dievam un Debesīm. Svarīgi, lai mūzikas raksturs atbilstu Kristus raksturam.

Mīlākā grāmata (bez Bībeles). „Lai kmetu ilgas” un „Lielā cīņa”. Vispār mana mīlākā autore ir E. Vaita.

Brīvo laiku es labprāt cenšos veltīt Dievam, sarunai ar Viņu, nodoties Viņa Vārda pētīšanai (īpaši pravietojumu grāmatu pētīšanai). Īstenībā, ja man nebūtu nekādu citu pienākumu, es labprāt darītu tikai to.

Vērtīgākā dāvana, ko esmu saņēmis. Abas Bībeles, kuras man pieder, esmu saņēmis kā dāvinājumu.

Mīlākais ēdiens. Tradicionāls brokastu ēdiens. Ir tā – jo ēdiens ir veselīgāks un vērtīgāms uzturvielām bagātāks, jo man tas labāk garšo. Uzskatu, ka veģetārs uzturs ir vispiemērotākais.

Gribētos aizbraukt uz Izraēlu.

Ziņojumi

2. februārī Tukuma draudzē notiks Jauniešu veidots dievkalpojums. Temats – „Sabats”.

26. janvārī plkst. 11:00 Baznīcas ielā 12a Mazajā zālē notiks Rīgas 1. draudzes jauniešu dievkalpojums. Temats – „Dīvi”. Piedalīsies V. Reķe („Kopdzīve vai mēģinājums”)

Valmieras draudzes jaunieši **februāra mēnesī** piedalīsies Veselības Expo izstādē Strenčos

Liepājas draudzes jauniešu lūgšanas grupiņa, kura sanāk **katru otrdienu plkst. 19:00**, portālā draugiem.lv izveidojusi domu biedru grupu „Dzīvā kompānija”.

Jauniešu korim „Gaismas ceļā” mēģinājumi notiek **katru svētdienu plkst. 18:00** Baznīcas ielā 12a Lielajā zālē. Sīkāka informācija – mob. 22029887 (Daina)

1. un 3. mēneša **sestdienā plkst. 14:00** Mazsalacas draudzes telpās un 2., 4. mēneša **sestdienās plkst. 10:00** Naukšēnu grupiņas dievkalpojumu telpās regulāri notiek mācības jauniešiem

Viens, kurš pateicās

Ir kāds stāsts Bībelē par to, kas Jēzu reiz ļoti apbēdināja. Pārdomāsim to vēlreiz.

Kādā agrā rītā Galilejas kalnos zem klājas debess gulēja daži vīri. Akmeņi un smiltis gultas vietā, virs galvas – debesis, tā viņi dzīvoja jau diezgan ilgi.

– Elam, paskaties uz Bebaju! Viņš atkal stāv pakalnā un skatās uz ciemu. Viņš vēl nevar aptvert, ka nekad nevarēs tur atgriezties. Ja viņš te pavadīs tik daudz laika, cik mēs, tad pieradīs.

– Domāju, ka nē. Viņš man vakar stāstīja par savu jauno sievu un bērniem. Viņam ir puika un meitene. Viņš ir galīgi izmisis, jo taču nekad vairs nevarēs redzēt savu ģimeni. Viņš saka, ka naktī nevar aizmigt, – acu priekšā vienmēr ir bērni. Mazie esot raudājuši, kad tēvs no viņiem atvadījās.

– Lai viņš priecājas, ka bērni viņu nevar redzēt!

– Kāpēc tad tā?

– Nu, paraugies! Kā mēs izskatāmies! Tev liekas, ka esam pievilcīgi? Tu jau bez nūjas nevari paiet. Un pirkstu vietā ir tikai kauliņi. Ar mani jau arī nav labāk. Tur, kur bija manas ausis un deguns, vairs nav nekā. Spitālība ir visu aprijusi.

– Tev taisnība. Un ļaunākais ir tas, ka neviens no veseliem nedrīkst mums pat pietuvoties. Visi domā, ka esam Dieva sodīti. Es nedomāju, ka biju sliktāks par citiem.

– Beidziet nu žēloties, – sarunu pārtrauca Gasams, – tas mums neko nelīdzēs. Ejam labāk paskatīties, vai ciema ļaudis nav mums atnesuši kaut ko ēdamu.

– Tev taisnība, Gasam. Tomēr visjaukāk būtu, ja es varētu atgriezties pie savas ģimenes.

– Ejam, es gribu ēst!

Lēni klibodami, vīri dodas uz vietu, kur žēlsirdīgie ciema ļaudis arvien noliek kaut ko ēdamu. Pienākot tuvāk šai vietai, Elams uzsauca Usam.

– Usa, šodien tava kārtā!

– Kāda kārtā?

– Neuzdod tik dumju jautājumu, sauc taču!

– Ak, jā! Spitālīgs! Spitālīgs! Nešķīsts! Nešķīsts!

– Sauc skaļāk, lai ikviens var sadzirdēt, ka mēs nākam, un var paspēt aizskriet prom!

Vīri sasniedz vietu, kur atstāts ēdiens. Bebajs uzreiz iet pie liela groza, jo tas ir no viņa ģimenes, visi to zina. Blakus ēdienam viņš atrod zīmīti.

– Bebaj, kas ir ar tevi? Tev ir tāds ģimīs,

it kā tur būtu rakstīts, ka tava sieva un tavi bērni atteikušies no tevis!

Tomēr Bebajs neievēro draugu jautājumus.

– Nu, saki taču, kas tur rakstīts!

– Patiesībā, es nezinu, ko lai iesāku. Klausieties, ko raksta mana sieva: “Mīļo Bebaj, esmu dzirdējusi, ka tuvumā staigā Jēzus. Mūsu kaimiņš teica, ka pirms nedēļas šis Jēzus ir dziedinājis vienu spitālīgo. Mēģini atrast Jēzu, varbūt Viņš tev palīdzēs.”

– Ko tava sieva tur izdomā? Vai tad viņa nezina, ka mūs nevar izārstēt? Kopš Elīza dziedināja Naamanu, neviens spitālīgais nav kļuvis vesels.

– Tā ir. Bet mana sieva nav nekad melojusi.

– Vienmēr viss notiek pirmo reizi.

– Turi muti, Gasam! – dusmīgi pārtrauc draugu Elams, – kas mums ko zaudēt? Ja šis Jēzus ir kaut kur tuvumā, mēs varam Viņu pameklēt. Un jautāšana jau neko nemaksā. Ja Viņš mums nevarēs palīdzēt, dzīvosim tepat tālāk. Sliktāk jau mums nevar palikt!

– Domā, ka tas Jēzus vispār krāmēsies ar mums? Mēs jau nemaz nedrīkstam atrasties Viņa tuvumā.

– Bet mēs varam saukt pēc palīdzības no tālienes.

– Tas nu ir neprāts, – iejaucas Elams, – kā tad Viņš mums var palīdzēt?

– Vari nenākt mums līdz, – spītīgi ierunājas Bebajs, – es katrā ziņā iešu.

– Un kurp tad tu iesi?

– Vienkārši tuvāk ceļam. Tur es gaidīšu tik ilgi, kamēr Jēzus ies garām.

– Bebajam taisnība, – piekrita pārējie, – kas mums ko zaudēt?

Tūlīt visi devās, cik nu ātri tas bija iespējams, ceļa virzienā. Un drīz viņi sasniedza savu mērķi. Noguruši viņi atlaidās zālē un gaidīja tuvojamies Jēzu.

– Kāpēc lai Jēzus ietu tieši pa šo ceļu? Uz Jeruzalemi taču ved daudz ceļu!

– Tā gan. Bet varbūt mums laimēsies! Gaidīsim. Neko citu mēs vienalga nevaram darīt.

Pēc dažām nogurdinošām stundām Usa ievēroja tuvojamies nelielu ļaužu grupu.

– Vai tas ir Jēzus?

Vai mēs neaizmirstam pateikties Dievam par to, ko Viņš mums dāvina?

– Tas ir Viņš. Tieši tā Viņu aprakstīja mana sieva.

– Tad nu ejam! Ko gaidām?

– Viņš mūs nemaz nesadzirdēs, – skumji nosaka Bebajs.

– Ejam, mūs ir diezgan daudz! Sauksim visi reizē. Tad taču sadzirdēs! Nu, tad, aiziet!

– Jēzu, Jēzu! Apžēlojies par mums! Palīdzī mums! – visi kliecēja, cik spēka.

– Ei! Skaties, Viņš apstājās, – Bebajs ir pagalam satraukts.

– Viņš skatās uz mums. Ejam tuvāk, jo nevar dzirdēt, ko Viņš saka.

Kad Jēzus ieraudzīja nākam slimos, Viņš brīdi uzlūkoja viņus un tad skaļi teica:

– Ejiet un parādiešies priesteriem!

– Ko? Jūs dzirdējāt? Mums jāiet pie priesteriem!

– Bet pie priesteriem tikai tad drīkstam iet, ja mums liekas, ka esam veseli, – skumji nopūšas Elams, – bet paskatieties uz sevi, jūs izskatāties arvien tikpat briesmīgi. Arī mani plankumi nav nozuduši.

– Un tomēr mums jāiet uz Jeruzalemi. Pa ceļam viss kas var atgadīties.

Vīri lēnām dodas Jeruzalemes virzienā. Pēc īsa brīža Elams pēkšņi apstājās:

– Gasan, paskaties uz manām rokām!

– Kas ir ar tavām rokām? Tos stumbeņus jau esmu pietiekami atskatījis.

– Nē taču, apskaties labi!

– Un tu, Bebaj, tavs deguns ir vietā!

– Usa, tavi plankumi ir pazuduši! Mēs esam veseli!!!

– Mēs tiešām esam veseli! Arī rētu vairs nav! Es izskatos kā agrāk!

– Beidzot! Beidzot! – sauc Usa, – esmu vesels! Esmu vesels!

– Ejam uz Jeruzalemi, lai priesteri apstiprina, ka esam veseli un drīkstam atgriezties pie savējiem.

– Jā, tiešām. Steidzamies!

– Stop! Pagaidiet! – sauc nopakaļ Bebajs, – jūs redzat, ka esam dziedināti.

– To pat aklaiss redzētu!

– nepacietīgi attrauc Elams.

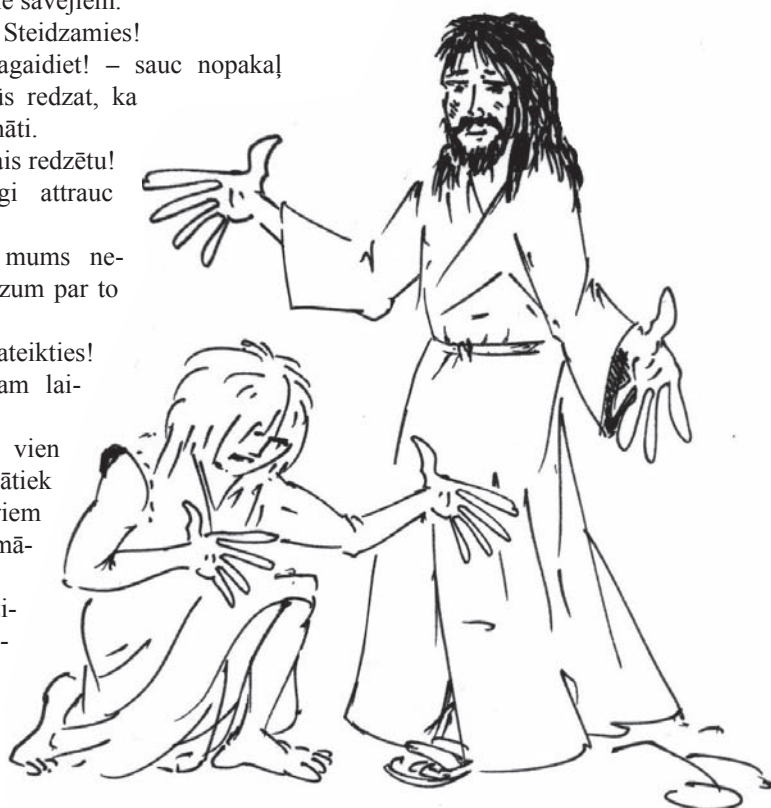
– Bet vai mums nevajadzētu Jēzum par to pateikties?

– Ko tur pateikties! Mēs zaudējam laiku!

– Cik ātri vien iespējams, jāiet pie priesteriem un tad uz mājām.

– Dari, kā zini. Mēs nekur vairs ne-kavēsimies!

– vīri sauca viens pēc otra.

Kamēr Bebajs neizlēmīgi stāv, citi steigšus prom.

– Nē, es tomēr vispirms pateikšos Jēzum! – Bebajs griežas atpakaļ un sāk skriet.

– Jēzu! Jēzu! Pagaidi ...

Aizelsies Bebajs panāk ceļiniekus un nokrīt Jēzum pie kājām.

– Jēzu, pateicos, ka dziedināji mani. Pateicos, ka Dievs mani, samarieti, mīl un dara man tik daudz laba!

Jēzus noklausās un tad jautā:

– Vai ne desmit vīri tika dziedināti? Kur ir pārējie? Kāpēc viņi nav atgriezušies un nav devuši Dievam godu? Tikai šis svešinieks ir atgriezies.

– Celies, – Jēzus pasniedz Bebam roku un pieceļ viņu, – Ej, parādiešies priesteriem, tava ticība tev ir palīdzējusi. Tu esi kļuvis ne tikai vesels, bet arī Dieva bērns.

Jēzum un Viņa sekotājiem dodoties tālāk, māceklis Jānis pieiet tuvāk Pēterim:

– Pēter, tu dzirdēji? Desmit vīri tika dziedināti, bet tikai viens pateicās.

– Jā, žēl, ka pārējie to pieņēma kā pašsaprotamu. Mums arī jācenšas neaizmirst pateikties.

Vai jums nešķiet, ka arī mums ir par ko pateikties Dievam? Ja jūs mirkli padomātu, noteikti jums prātā ienāktu daudz tādu gadījumu. Bet tas taču ir tik vienkārši – pateikt **PALDIES!**

Ārijs Glāzers,
adventistu Smiltenes
draudzes mācītājs.

Investīcijas garā

Sludinātāja piezīmes - 11. stāsts.

Atgriežos Ērgļos

Tajā laikā dzīvoju mājā, kas atradās Ogres upes krastā. Aiz loga bija Ērgļu brīvdabas estrāde, tā ka vajadzēja tikai atvērt logu un bez biļetes varēja noklausīties koncertus. Netālu no estrādes gājēju vanšu tilts savienoja abus Ogres krastus. Man tas ir vēsturisks tilts – evaņģelizācijas tilts. Pa to gāju uz daudzām Bībeles stundām, un daudzi nāca pie manis. Kāpēc Uldis nāca? Tur ir interesanta priekšvēsture.

Uldis raksta: „Esmu pilnā mērā pieskaitāms “īsto grēcinieku” sarakstam. Manā dzīvē bija pilns komplekts “varoņdarbu”, ieskaitot alkoholu. Bet pamazām sāku zaudēt un no varoņa pārvērtos par izmisušu un bezcerības nomāktu cilvēku. Sākās problēmas ar veselību – mugura un asinsspiediens, zaudēju vadošu darbu autotransporta uzņēmumā. Visam kronis tika uzlikts, kad Rīgā pie veikala nozaga automašīnu. Kritiens bija zems un sāpīgs. Ko darīt, pa kādu ceļu iet tālāk? Biju pie zīlnieces, izmēģināju adatu terapiju, četras reizes biju uz jogas nodarbībām. Piekajā reizē izmežģīju kāju. Es, kurš visu savu līdzšinējo dzīvi esmu sportojis, spēlējis rokasbumbu, tagad izmežģīju kāju.”

Zīlnieki un visi tamlīdzīgi darboņi ir bijuši visos laikos, un dažreiz liekas, ka viņi arī kaut ko pasaka, bet tas ir bīstami. Bībele brīdina: “Lai tavā starpā neatrastos neviens... kas zīlē nākotni, nedz laika zīmju taupītājs, nedz čūsku apvārdotājs, nedz burvis, nedz vārdotājs, nedz garu izsaucejs, nedz pareģis, nedz mirušo izaicinātājs, jo visi, kas dara šīs lietas, piekopj negantību tā Kunga acīs.” (5Moz. 18:10-12)

Šķiet, ka Dievs ļāva Uldim izmežģīt kāju, lai atturētu no vēl lielākām nelaimēm. Kāpēc bija jāpiedzīvo tik sāpīgi kritieni? Bieži lieto standarta atbildi: „To esam pelnījuši, tās ir tavas nepareizās dzīves sekas.” Tas tā var būt, bet ir jautājums, kāpēc kāds cits, kura dzīve tiešām ir briesmīga, dzīvo cepuri

kuldams? Bet varbūt Dievs pielieto pēdējo iespējamo līdzekli, lai atstādinātu no “varoņdarbiem”? Vai tas dažreiz nav mīlestības darbs pie patiesības un glābšanas alkstošas dvēseles. „Neviena pārmācība, kad to saņem, nešķiet prieks, bet gan bēdas, tikai vēlāk tiem, kas tajā vingrināti, tā rada taisnības miera augļus.” (Ebr. 12:11)

Kas notika tālāk?

“Tad darba paziņa no “Zaļajām Lapām”, Solveiga no Smiltenes, redzot manu nopiesto garastāvokli, sāka kaut ko stāstīt par ticību Dievam, par lūgšanām un Bībeli. Sekoja aizlūgums Rīgā kopā ar Andreju Āriņu. Tas bija lūzuma punkts, kā zibens spēriens. Likās, ka visas molekulas organismā pārgrupējas. Izejot no nama Baznīcas ielā 12a, pat apmaldījos tik pazīstamajā Rīgas centrā.”

Dieva pieskāriens var tik spēcīgi mūs iespaidot, ka rodas citas domas, citas izjūtas, cits skatījums uz norisēm ap mums un mūsos. Bībele to sauc par jaunpiedzimšanu. “Tādēļ tas, kas ir Kristū, ir jauns radījums; viss vecais ir pagājis, un redzi – viss tapis jauns.” (2Kor. 5:17)

Kurā brīdī piedzimst jaunais cilvēks? Nikodemam Kristus to paskaidrojis tā: “Vējš pūš, kur grib, un tu dzirdi tā

skaņu, bet tu nezini, no kurienes tas nāk un kurp iet. Tā ir ar katru, kas piedzimis no Gara.” (Jņ. 3:8) Iespējams, ka tieši lūgšanas brīdī notika brīnums, un Rīgas ielās apmaldījās jau garīgi jaunpiedzimis cilvēks.

Turpinājums sekoja Ērgļos. “Tā nu sanāca, ka tepat, pāri Ogres upei, dzīvoja sludinātājs Ārijs. Satikāties. Daudzreiz satikāties. Kopīgās Bībeles izpētes stundās un pārrunājot praktiskās kristietības jautājumus, sludinātājs pret mani izturējās kā pret trauku stikla trauku, tik uzmanīgi, tik saudzējoši. Un tā, soli pa solim, sāku apgūt Bībeli, kas sevī ietver tik daudz jautājumu un atbilžu, atklāsmes un mācību.”

Pēc kāda laika sekoja ļoti skaistais brīdis, kad ticība tika apliecināta kristības notikumā. Tā bija sevišķa diena. Fotogrāfija apliecina, cik laimīgi un pateicīgi esam (foto Uldis redzams līdzās mācītājam Glāzeram).

Dzīve turpinās

Tā ir jauna dzīve. “Protams, ka esmu dzīvs cilvēks, pa reizei gadās paklupt, kļūdīties, bet virziens ir skaidrs un saprotams. Mēs mācāmies dzīvot, mācāmies piedot un mīlēt. Mācāmies saprast arī to, ka dzīve ne vienmēr ir viegla. Man patīk teiciens: investējam garā. Esmu sapratis, ka var savādāk dzīvot, strādāt savādāk, domāt, arī naudu pelnīt un dot. Atceros savu pirmo lūgšanu. Biju caur un cauri nosvīdis, knapi varēju papīkstēt.”

Uldis noteikti kaut ko grib arī pateikt par Ērgļu draudzi.

“Mēs esam šeit ne pa jokam kopā salikti, katrs ar savu raksturu, bet kopīgu ticības skatījumu. Draudzē pa šo laiku ir bijuši daudzi emocionāli brīži Ērgļos, Vestienas “Kalmos”, R. Blaumaņa muzejā “Brakos” un citviet.”

Paldies Dievam par brīnumiem!

Citu konfesiju ziņas

Tezē pulcē tūkstošus

Ženēvā sagaidīja ierodamies gandrīz 40 000 jauno svētcēlnieku, kuri ieradās, lai piedalītos Tezē kopienas un Šveices baznīcu organizētajā kristīgo jauniešu sanāksmē. Jauniešu tikšanās

sauņēma laba vēlējumus no pāvesta Benedikta XVI un ANO ģenerālsekretāra Bana Kimuna.

“Lai jūsu ticība Dievam veido jūsu cerību un palīdz jums izmainīt pasauli, pašiem iesakņojoties evaņģēlija vērtībās,” novēlēja pāvests.

ANO ģenerālsekretārs tikšanos nodēvēja par iespēju pārvarēt neiecietību un reliģiskos aizspriedumus. “Laujiet man paust cerību, ka jūsu svētceļojums sekmēs saskaņu un sapratni, tādējādi atbalstot mūsu plašākos centienus mierīgas un pārtikušas pasaules izveidošanā,” vērsoties pie svētcēlniekiem, norādīja ģenerālsekretārs.

Kopienā, kurā šobrīd ir 100 dalībnieku, Tezē mazpilsētā Francijas Burgundijā 1940. gadā izveidoja brālis Rožē. Kopienas brāļi – viņu vidū ir gan katoļi, gan protestanti – dzīvo vienkāršībā un celibātā. Viņi pārtiek no sava darba un nepieņem dāvinājumus.

Izstājas no draudzes

Somijas iedzīvotāju daļa, kuri ir Evaņģēliski luteriskās baznīcas locekļi, samazinās un tuvojas 80% atzīmei, raksta Somijas avīze “Helsingin Sanomat”. Pagājušajā gadā

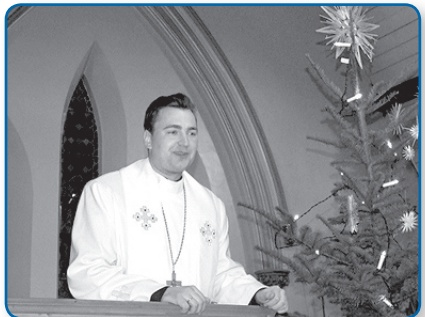
baznīcu pamata rekordliels locekļu skaits – 37 481 jeb gandrīz trīs reizes vairāk nekā 2000. gadā.

2000. gadā baznīcu atstāja par 2400 cilvēku vairāk, nekā tai pievienojās, un pagājušajā gadā šis skaitlis bija 26 521.

Somijā ir iespējams pievienoties baznīcai un atstāt to ar interneta starpniecību. Kaut arī gandrīz visi, kuri atstāja baznīcu Helsinkos, darīja to internetā, Helsinku Luterāņu kongregāciju grupas Komunikāciju nodaļas vadītājs Sepo Simola neuzskata, ka ērtā iespēja izstāties no baznīcas tiešsaistē būtu palielinājusi no baznīcas aizgājušo skaitu. “Piederība baznīcai nevar būt atkarīga no tehniskām ierīcēm,” viņš teica.

Arī pievienoties Luterāņu baznīcai ir iespējams ar interneta starpniecību. Tomēr to var darīt vienīgi tie, kuri kādreiz ir bijuši baznīcas locekļi, bet pēc tam kaut kādu iemeslu dēļ to atstājuši.

Savs latviešu mācītājs

Uz Īriju devies Latvijas Evaņģēliski luteriskās baznīcas (LELB) mācītājs un Piltenesiecirknāprāvests Uģis Brūklene, lai uzsāktu kalpošanu latviešu draudzē Dublinā.

6. janvārī, kad kristieši visā pasaulē

svinēja Zvaigznes dienu, plkst. 14 Dublinā, Adelaides ielā 24, notika pirmais mācītāja vadītais dievkalpojums.

Mācītāja uzdevums būs vismaz gada garumā rūpēties par draudzes garīgo dzīvi un izaugsmi, regulāri noturēt dievkalpojumus un sniegt garīgu atbalstu latviešiem Īrijā. Pirmos trīs mēnešus mācītājs veltīs tam, lai tuvāk iepazītu draudzi un vietējos apstākļus un labāk izprastu draudzes vajadzības. Pēc tam viņš uz neilgu laiku plāno atgriezties Latvijā, lai informētu LELB vadību, mācītājus un draudzes par kalpošanas Īrijā galvenajām vadlīnijām, kā arī aicinātu iesaistīties šīs misijas atbalstīšanā un veicināšanā.

Uz luterāņu dievkalpojumiem Dublinā patlaban pulcējas vidēji 30-60 latvieši. Līdz šim dievkalpojumi notika vismaz reizi mēnesī. Tos ilgu laiku vadīja Latvijas evaņģēliski luteriskās baznīcas ārpus Latvijas mācītāja Elīza Zikmane, bet pagājušajā gadā reizi divos vai trīs mēnešos arī kāds no LELB viesmācītājiem.

Priesteri sakaujas

Septiņi cilvēki guvuši ievainojumus gada nogalē Betlēmē Kristus dzimšanas baznīcā, kad dievnama sapošanas darbu laikā grieķu pareizticīgo un armēņu garīdznieku starpā izraisījās kaitiņš.

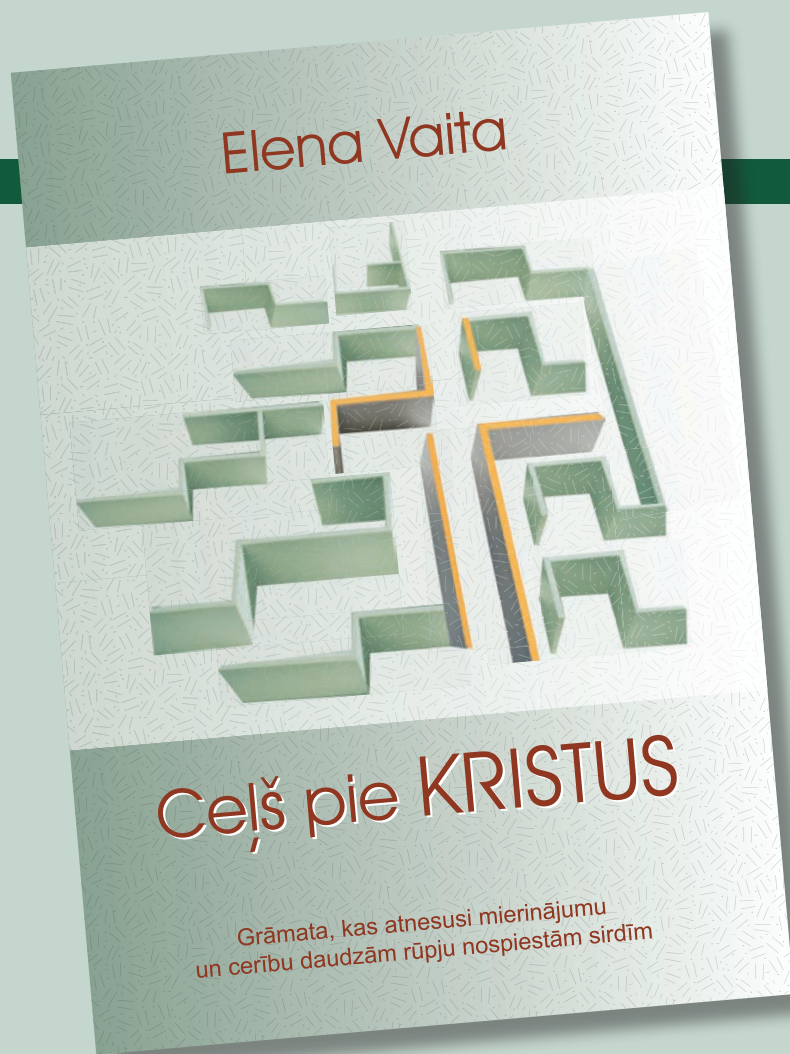

Grieķu pareizticīgajiem piederošajā baznīcas daļā priesteri bija uzstādījuši trepes, lai pēc svētku dievkalpojumiem veiktu baznīcas sakopšanu – notīrītu tās sienas un griestus. Strīdu izprovocējis apstāklis, ka trepes daļēji atradušās armēņu baznīcai piederošajā dievnama daļā. Priesteru starpā sācies strīds, bet ātri vien lietā liktas arī dūres, stāsta fotogrāfi, kas Kristus dzimšanas baznīcā bija ieradušies, lai fotografētu dievnama sakopšanas darbus.

Stundas ceturksni ilgušajā kaitiņā priesteri skaidrojuši attiecības, viens otru apstrādājot ar dūrēm, slotām un nūjām, stāsta aculiecinieki. Kāds desmits neapbruņotu palestīniešu policistu centās kaušļus izšķirt, bet, veicot šo uzdevumu, divi no viņiem guva ievainojumus.

Kristus dzimšanas baznīca, līdzīgi kā Svētā kapa baznīca Jeruzalemē, atrodas vairāku kristīgo konfesiju īpašumā. Tām pieder atsevišķi dievnamu sektori, un katra no konfesijām vērtīgi uzmana, lai robežas netiktu pārkāptas.

SENA VĒRTĪBA JAUNĀ IZSKATĀ!

CEĻŠ PIE KRISTUS

„Mēs paši nevaram izglābties no grēka bedres, kurā esam iestīguši. Izglītībai, kultūrai, gribas vingrināšanai, cilvēku pūlēm — visam ir sava nozīme, bet šeit tās ir bezspēcīgas. Tās var dot ārēji pareizu uzvedību, bet nespēj pārmainīt sirdi; tās nespēj šķīstīt dzīves motīvus. Pirms cilvēkos varētu notikt pārmaiņa no grēka uz svētumu, vajadzīgs spēks, kas darbojas no iekšienes. Šis spēks ir Kristus. Vienīgi Viņa žēlastība var atdzīvināt dvēselē ilgās pēc Dieva, pēc svētuma.”

Elena Vaita, “Ceļš pie Kristus”